

ת"פ 19621/03/20 - מדינת ישראל נגד מרעי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 19621-03-20 מדינת ישראל נ' מרעי

לפני כבוד השופט מוחמד חאג' יחיא

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אליסף קליין
המחלקה לחקירות שוטרים

המאשימה

נגד

מרעי

ע"י ב"כ עו"ד איציק כהן

הנאשם

הכרעת דין

(1) כנגד הנאשם, חוקר במשטרת ישראל, הוגש ביום 9.3.2020 כתב אישום שמייחס לו ביצוע עבירת מעשה מגונה ועבירת שיבוש מהלכי משפט.

האישום והתשובה לו

(2) לפי האישום, ביום 13.10.2019 בשעות הערב, הגיעה המתלוננת, בחורה מוסלמית ילידת 1971, לתחנת "שלם" במשטרת ישראל - מחוז ירושלים (להלן: "התחנה"), כדי להגיש תלונה בגין גניבת תיקה האישי. הנאשם הוא החוקר שגבה את הודעתה. במהלך גביית ההודעה בחדר החקירות (להלן: "החדר"), בעוד הנאשם שואל את המתלוננת מה לבשה במועד הרלבנטי לגניבה, רכן לפתע לעברה, הרים את כיסוי ראשה באזור הצוואר, הסיט את חולצתה שמאלה, וראה את החזה שלה, כל זאת בניגוד לרצונה. בהמשך, הוא ביקש ממנה לעמוד לצדו בעודו ישוב על כיסאו. המתלוננת עשתה כן וכי אז הרים את חולצתה מלפנים וחשף את הגופייה שלבשה מתחת לחולצה. הנאשם קם ושוב הרים את חולצתה מאחור, גם כאן בניגוד לרצונה.

(3) לקראת סיום גביית העדות, בעת שהמתלוננת קמה ממקומה והייתה בדרכה החוצה מהחדר, נעמד הנאשם מאחוריה ושאל האם הסריג שלבשה בזמן אירוע הגניבה היה פתוח או סגור. אז, הוא אחז בסריג הפתוח שלבשה משני קצותיו, נצמד לגופה מאחור וסגר באמצעות שתי ידיו את הסריג, תוך שהוא מחבק את המתלוננת מאחור

ושואל אותה "ככה היה סגור?", וזאת בניגוד לרצונה. בתגובה למעשיו, קפאה המתלוננת במקומה. סמוך לאחר מכן, הוא עמד לצדה והחל ללטף את חזה, העביר את ידו על בטנה ואז נגע עם ידו באיבר מינה בניגוד לרצונה, והכל מעל בגדי המתלוננת. בתגובה, היא הסיטה את ידו תוך שצקצקה בלשונה. בשלב זה הניח הנאשם למתלוננת לצאת מהחדר. היא יצאה נסערת ומיד סיפרה לאחיה על שאירע. כתוצאה מכך נוצרה המולה מחוץ לתחנה.

(4) סמוך לאחר מכן, פנה שוטר בתחנה, בשם מ' שנאן (עד תביעה 4 - להלן: "השוטר שנאן") לנאשם וסיפר לו כי שמע שהמתלוננת עומדת להגיש נגדו תלונה במחלקה לחקירות שוטרים (להלן: "מח"ש"). למחרת היום (14.10.2019), רשם הנאשם מזכר כוזב, כך לפי המאשימה, על אודות התנהלות המתלוננת בזמן גביית תלונתה על-ידו, ובו ציין שהיא סירבה לצאת מהחדר בתום מסירת התלונה ולכן הוא נאלץ לצעוק עליה (להלן: "המזכר").

(5) במעשיו המתוארים לעיל, גורסת המאשימה שהנאשם ביצע מעשה מגונה במתלוננת ללא הסכמתה, הכל לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים. וכן עשה הנאשם דבר בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי בין בדרך של העלמת ראיות ובין בדרך אחרת. לפיכך, העמידה המאשימה את הנאשם לדין בביצוע עבירת מעשה מגונה, עבירה לפי סעיף 348(ג) בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), ובביצוע עבירת שיבוש מהלכי משפט, עבירה לפי סעיף 244 בחוק.

(6) בדיון מיום 29.6.2020 השיב הנאשם על האישום נגדו. לפי תשובתו, מדובר בעלילה. אמנם הגיעה המתלוננת לשם מסירת תלונה על גניבה, היא מסרה את דבריה ובזה הסתיימה גביית הודעתה. כל המעשים והתיאורים המיוחסים לו על-ידי המאשימה בנוגע למה שהתרחש בחדר, הם מוכחשים מכל וכל. בסוף גביית ההודעה, המתלוננת סירבה לצאת מהחדר מאחר וכעסה על כך שהנאשם סירב לבדוק את מצלמות התחנה. עקב זאת, הוא נאלץ להרים את קולו ודרש שתצא מהחדר. המתלוננת יצאה בצורה רגילה. ביחס למזכר שרשם למחרת היום, לדידו, טענות המאשימה מוכחות וכי מדובר במזכר אמת.

ראיות התביעה

(7) מטעם התביעה העידו 9 עדים: המתלוננת, אחיה (להלן: "האח") והאחין שלה (להלן: "האחין"). בנוסף, העידו ארבעה שוטרים (השוטר שנאן, וגם השוטרים א' זנגרי, ח' סאלח ו-מ' סכראן) שמשרתים בתחנה ואשר פגשו את המתלוננת ומשפחתה ביום האירוע עת חזרו האחרונים לתחנה. שלושת הנוספים יכוננו: "השוטר זנגרי", "הקצין סאלח" ו-"השוטר סכראן". המאשימה העידה גם את שני חוקרי מח"ש מ' ותד ו-ר' שמואלי שיכוננו: "החוקר ותד" ו-"החוקרת שמואלי". שניהם גבו את הודעות המתלוננת, אך החוקר ותד הוא שהיה מופקד על ניהול תיק החקירה.

(8) המאשימה הגישה גם כן 12 מוצגים, מרביתם בהסכמה אך חלקם תוך התנגדות ההגנה ולכן חלק זה קובל לעצם תפיסת המסמכים ולא לאמיתות התוכן. המוצגים הם:

- ת/1: תמונות של השוטר שנאן במח"ש בהן הוא מדגים כיצד הנאשם נגע במתלוננת כפי ששמע ממנה.
- ת/2: הודעת הנאשם במח"ש (ביום 26.11.2019, בשעה 10:03). להודעה צורפו שני תשריטים שצייר, של מתחם החקירות בתחנה ושל החדר.
- ת/3: תמליל הקלטה של החלק מחקירת הנאשם במח"ש אשר הוקלט.
- ת/4: תמליל שיחה בין החוקר ותד לנאשם בהפסקה במהלך החקירה במח"ש.
- ת/5: מזכר של החוקר ותד מיום 18.5.2020 שבו מתייחס למהלך חקירת הנאשם. לפיו, נוכח התנהגות הנאשם בחקירה, הוחלט שהמשכח יהיה גם מוקלט.
- ת/6: שני עמודים; הראשון פלט מחשב לעניין מועד ושעת עריכת המזכר מיום 14.10.2019 (מושא האישום). והשני הוא המזכר.
- ת/7: מזכר של החוקר ותד מיום 7.11.2019 שכותרתו: "זכ"ד-בדיקה במערכות תלונות שנגבו ע"י החשוד בתיק". לפיו, ביום 13.10.2019 גבה הנאשם שלוש הודעות, ביניהן הודעת המתלוננת. שתי ההודעות הנוספות צורפו, ועוד מסמכים.
- ת/8: פלט דו"חות נוכחות של שוטרים (לא כולל הנאשם) בתחנה ביום 13.10.2019. המסמכים מושא מוצג זה הוגשו רק לעצם תפיסתם וקיומם (שורות 13-14 ו-18, עמוד 59).
- ת/9: מזכר של השוטר ת.ע. מיום 15.10.2019 שכותרתו: "מציאת תיק על ידי המתלונן". המוצג הוגש רק לעצם תפיסתו וקיומו (שורות 10-12, עמוד 62).
- ת/10: מזכר של החוקר ותד מיום 11.2.2020 שכותרתו: "זכ"ד-בדיקת טענת הגנה של החשוד". ההגנה התנגדה להגשת המסמך. זה הוגש והותר לצדדים לטעון לעניין תוכנו בסיכומיהם (שורות 12-16, עמוד 63).
- ת/11: דו"ח ביצוע הקלטה של חקירת הנאשם.
- ת/12: מזכר של עד תביעה 10 א.ל. (ראש צוות במח"ש) מיום 23.10.2019 שכותרתו "קבלת דיווח על אירוע-תחנת שלם".

עדות המתלוננת (עמודים 5-20 בפרוטוקול מיום 7.12.2020)

9) המתלוננת, עוטה כיסוי ראש (מטפחת - "מנדיל"), תושבת ירושלים. ביום 13.10.2019 בערב יצאה, ממקום עבודתה עם מעסיקתה ק. לכיוון רחוב סלאח אלדין. ליד חנות "סמאן" סמוך לתחנה, הן פגשו את חברתן ר. עם בתה הקטינה. לאחר זמן מה, המתלוננת ו-ק. נפרדו מ-ר. וכי אז הבחינה שאין עליה תיקה האישי שבתוכו

ארנק, משכורתה וגם תעודת הזהות. המתלוננת התקשרה לאחיה שהגיע ואמרה לחברתה ק. ללכת. שניהם ניגשו לתחנה על מנת שיבדקו במצלמותיה המשקיפות על הרחוב אם התיק היה על המתלוננת או נגב. המתלוננת עלתה למתחם החקירות בקומה השלישית (להלן: "מתחם החקירות") והאח המתין למטה. שם היא פגשה שוטר שמסר לה כי המצלמות כבויות בגלל החג. היא המתינה מחוץ למתחם החקירות עד שקרא לה הנאשם להיכנס.

תוך גביית הודעתה על-ידי הנאשם, לדבריה: "הוא יושב מולי במשרד, הוא עמד והרים את המטפחת ואמר לי את בטוחה שאת היית לבושה בגדים אלה, אמרתי לו כן". הוא הזיז חלק המטפחת שמעל החולצה והזיז את צווארון החולצה. לאחר מכן, הוא התכופף מתחת לשולחן. לדבריה: "לא יודעת אם הוא רצה לראות איזה מכנסיים אני לובשת או איזה נעלים. אני לא יודעת". בהמשך, "הוא אמר לי תעמדי פה ליד המשרד, עמדתי ליד השולחן הוא הרים לי את החולצה", תחילה מקדימה באזור הבטן התחתונה ולאחר שהסתובבה הרים את החולצה מאחור. המתלוננת חזרה לשבת, הוא שאל אם תמונות של התיק נמצאות במכשיר הטלפון הנייד שלה (להלן: "הטלפון"). לאחר שהשיבה בשלילה, הוא ביקש ממנה לשחרר את נעילת המכשיר (בטביעת אצבע), ולדבריה: "נתתי לו והוא התחיל לדפדף בתוך מכשיר הטלפון. לא יודעת על מה הוא מדפדף".

בשלב מסוים ביקש ממנה הנאשם להתלוות אליו לחדר "ליד" (להלן: "חדר המדידה", בעדויות נקרא גם "חדר ההטבעה") כדי למדוד את הגובה שלה. שם היא עמדה ליד הקיר ואז "הוא מדד את הגובה שלי וביקש ממני להסתובב (מדגימה עם הפנים לכיוון הקיר) עד שימדוד את הגובה". לאחר זאת, שבה המתלוננת לחדר. שם סיים הנאשם את הקלדת ההודעה והחתים אותה על "הטפסים, הניירות". לדבריה, הוא "עמד מאחורי החזיק את הסוודר שלי מקדימה ושאל אותי האם הסוודר היה פתוח ככה או היה סגור ככה (מדגימה פתיחת הסוודר וסגירתו - בצורה של חיבוק מאחורה)", "אחרי שסיים את התנועה עם הסוודר (מדגימה פתיחה וסגירה) הוא שם את כף ידו הימני על החזה שלי והוריד אותה לחזה מדגימה בתנועה שמהחזה עד למטה מתחת לבטן ואני הזזתי את היד שלו"; "לא התעצבנתי, אבל הזזתי את היד ועשיתי צקצוק". כאשר נשאלה "מה זה למטה?", השיבה: "מדגימה ומצביעה למפשעה". היא אישרה שהכל היה מעל הבגדים. בהמשך חזרה שוב על ההדגמות לעיל ולעניין הנגיעה באיבר המין העידה: "הוא כן נגע ואני הזזתי את היד שלו באופן מהיר" (שורה 23, עמוד 9; ראו גם: שורות 7-8, עמוד 9).

המתלוננת הכחישה כי התעקשה להישאר בחדר בסיום גביית ההודעה או שהנאשם צעק עליה: "הוא לא התעצבן גם אני לא התעצבנתי, אנחנו היינו מדברים רגיל" (שורה 26, עמוד 15). המתלוננת העידה גם, כי באותו שלב "אני לא הרגשתי לא טוב", "הלכתי רגיל, אבל היתה לי תחושה של פחד" (שורות 2-5, עמוד 16). לאחר שיצאה היא פגשה את אחיה למטה. שניהם צעדו מעט וסיפרה לו את אשר התרחש. הם שבו לתחנה ובמקרה פגשו את האחין שלה. בפתח התחנה אירעה המולה.

עדות האח (עמודים 21-26 בפרוטוקול מיום 7.12.2020)

(10) לפיו, התקשרה אליו המתלוננת ביום האירוע ואמרה לו כי אינה מוצאת את התיק. הוא הגיע אליה והלכו לתחנה. לא אפשרו לו להיכנס. היא עלתה למתחם החקירות לבד. לאחר כ-15-30 דקות, היא ירדה. היא הייתה

מבולבלת. לאחר שהלכו למרחק קצר, סיפרה לו שהחוקר נגע בה, שהוא פתח וסגר לה את "הז'קט", הרים לה את המטפחת והסתכל, והיא הרגישה שהוא מנסה לגעת בה במקומות אינטימיים לכן היא תפסה את הידיים שלו והזיזה אותן. לגבי החולצה, המתלוננת התביישה להגיד, "הוא נגע לה בגוף". עקב זאת, הם חזרו לתחנה. האחין שלהם הצטרף ובטעות הציג את עצמו כבעלה. הוא (האחין) היה עצבני. הם פגשו שם שני שוטרים מוכרים לו ולאחר מכן הצטרפו שלושה קצינים. האח פנה לשוטרים ואמר "אני רוצה את החוקר הזה איפה הוא". עוד סיפר להם שהחוקר "הגזים עם אחותי. הוא חצה גבול". הם ניסו להרגיעו. השוטרים לקחו את המתלוננת לצד וניסו להבין ממנה מה קרה. היא עדכנה אותו שהשוטרים אמרו שיש מצלמות בחדר והיא ביקשה מהם שיבדקו אותן וגם אמרה להם כי הנאשם נגע בה בחדר המדידה. השוטרים הפנו אותם למח"ש. אן היכרות מוקדמת בין האח לנאשם.

עדות האחין (עמודים 27-31 בפרוטוקול מיום 7.12.2020)

(11) לפיו, ביום האירוע, הלך לכיוון רחוב סלאח אלדין במטרה לקנות דליי צבע. במקרה פגש את דודתו כשהיא מפוחדת ומבולבלת. היא סיפרה לו כי איבדה את התיק שלה והגיעה לתחנה על מנת להתלונן. עוד סיפרה לו שבחדר החקירות שאל אותה החוקר שאלות על המשקל והגובה שלה, הוא לקח אותה למדוד את הגובה והמשקל ואז הוא התחיל "למשש" אותה. הוא הרים לה את החולצה מלמטה ומישש לה את הישבן. האחין העיד כי כאשר פגש את המתלוננת היו שם הדוד שלו (האח) ועוד שתי צעירות שבאו להתלונן אך המתלוננת הזהירה אותן מפני שוטרים מטרידים. האחין העיד כי כעס מאוד וניסה להיכנס לתחנה אך שוטר מנע ממנו זאת והפנה אותו למח"ש. העד הסביר שהוא סובל מבעיית זיכרון נוכח אירוע שעבר, ולכן הוא שוכח דברים וזקוק לריענון. לפני חקירתו במח"ש, סיפרה לו שוב המתלוננת מה קרה. אין היכרות בינו לבין הנאשם.

עדות השוטר זנגרי (עמודים 33-35 בפרוטוקול מיום 7.12.2020)

(12) העד הוא שוטר סניור בתחנה. ביום האירוע הוא הגיע עם שותף (השוטר שנאן) לתחנה. בעמדת הבידוק המאווישת על-ידי שוטרי מג"ב, שמע צעקות וראה אדם צעיר שצועק ומאיים. העד ניגש לאותו אדם, הרגיע אותו והוריד אותו אל מחוץ לתחנה. כאשר אותו אדם התחיל לספר מה קרה, הפסיק אותו העד והסביר לו שהוא יכול להתלונן במח"ש. בתוך כך, ניגשה המתלוננת לשוטרים וסיפרה כי הגישה תלונה בתחנה והחוקר "נגע בה" בבטן ומאחור. העד הפסיק אותם והפנה אותם למח"ש. כי אז הגיעו שני קצינים והוא דיווח להם על מה ששמע. המתלוננת נראתה נרגשת ושוחחה עם העד בערבית. הוא הוסיף, כי "למיטב הבנתו" מדברי המתלוננת, החוקר התחיל למדוד לה גובה ומשקל ונגע בה בחדר המדידה. העד כתב מזכר (מוצג נ/4).

עדות השוטר סכראן (עמודים 35-38 בפרוטוקול מיום 7.12.2020)

(13) העד משרת כשוטר מג"ב. ביום האירוע נכח עם שוטרת נוספת בעמדת הבידוק בכניסה לתחנה. לדבריו, אותה עת הגיעה המתלוננת עם אדם שנראה כמו אח שלה והם היו עם עגלה ותינוק. המתלוננת נכנסה לתחנה

כדי להגיש תלונה. לפי הנוהל, רק המתלונן נכנס. כעבור חצי שעה היא יצאה ונראתה "רגיל בלי לחץ בלי כלום". ואולם, היא שוב חזרה אל העמדה יחד אחיה שביקש פרטים על החוקר, מאחר שלטענתו הוא ניסה להטריד את אחותו ולגעת בה ואף "ניסה לגרום לה להתפשט". המתלוננת הייתה "נסערת לא בכתה והייתה מאוד עצבנית". העד שוחח עמם בערבית. לאחר מכן הצטרף אליהם בחור צעיר שהתחיל לצעוק וניסה להיכנס לתחנה בכוח אך שוטרת מנעה ממנו זאת. מאחר והעד הכיר את הצעיר, ניסה להרגיע אותו. בשלב זה הגיעו שלושה שוטרים מהתחנה, ביניהם קצין. העד עדכן אותם במה שהמתלוננת טוענת. העד לא ידע באיזה חוקר מדובר אך סקרן אותו לדעת והאירוע היה לו "מוזר".

עדות הקצין סאלח (עמודים 38-40 בפרוטוקול מיום 7.12.2020)

(14) העד שירת כקצין מבצעים בתחנה בזמנים הרלבנטיים לאישום. ביום האירוע, בעת חילופי המשמרת שלו, הבחין בשוטרים עם שלושה אנשים בתחנה שהיו נסערים, צעקו ורצו להיכנס. העד שמע מהשוטרים כי אנשים אלה רוצים להיכנס ולהתלונן. העד שוחח עם המתלוננת שהייתה נסערת. היא סיפרה כי הגיעה מקודם לתחנה על מנת להתלונן והחוקר "נגע בה" ולכן רוצה להתלונן עליו. העד הסביר לה שתלונה יש להגיש במח"ש. המתלוננת לא אמרה מי החוקר אך הוא הבחין בשמו של הנאשם בטופס התלונה. המתלוננת סיפרה לו שהחוקר לקח אותה לחדר מול החדר של החקירות על מנת לצלם אותה ובאותו מעמד הוא נגע בה. העד הסביר גם כי הכוונה היא לחדר המדידה. העד ביקש משני השוטרים שהיו עמו לרשום מזכרים, עדכן את מפקד התחנה שהנחה אותו שלא לשוחח עם הנאשם בנדון. העד אישר שיש מצלמות בתחנה.

עדות השוטר שנאן (עמודים 40-48 בפרוטוקול מיום 7.12.2020)

(15) העד משרת מזה שמונה שנים במשטרה, מתוכן כשנתיים וחצי בתחנה. הוא מכיר את הנאשם מילדות ויש ביניהם קרבה משפחתית רחוקה. ביום האירוע, הגיע בחור שניסה להיכנס לתחנה בכוח אך צוות מג"ב מנע ממנו זאת. העד הכיר את הבחור ולכן לקח אותו הצידה להרגיעו. אותו אדם אמר לו שהוא "בא לעשות איזה בלגן בתחנה" וכי הוא רוצה להתלונן נגד חוקר בתחנה. השוטר שנאן לקח את טפסי התלונה והבחין בשם הנאשם. על מנת לוודא שלא נפלה טעות, הוא עלה למתחם החקירות ושאל את הנאשם אם המתלוננת הייתה אצלו. הנאשם השיב בחיוב והגיב "בסדר". העד שב לכניסה של התחנה והסביר לנוכחים שלא ניתן להגיש תלונה אלא במח"ש. באירוע נכח עוד בחור שהתלהם, ואחד השוטרים ניסה להרגיע אותו. השוטרים הפנו את הנוכחים למח"ש. בהמשך העיד, כי המתלוננת סיפרה לו שהחוקר "שלח לעברה ידיים, לקח אותה לחדר ליד". העד הדגים מגע עם רגליים עליונות וישבן. בעניין זה הוגש מוצג ת/1. עוד בעדותו הראשית, מסר: "אציין כשעליתי לחקירות מה שרשמתי במזכר, שפניתי לחוקר אמרתי לו יש איזה עניין הבחורה מגישה תלונה במח"ש וזהו". בהמשך התברר שהוא עלה לנאשם פעמיים "פעם כשהגיעו ופעם בסוף" (שורה 6, עמוד 48). עת נשאל: "אחרי שכל האירוע הזה קורה בעצם אתה מנתק מגע ועולה לכנג' ומוסר לו שישנו עניין נגדו והמתלוננים הועברו על ידי הקצינים להגשת תלונה במח"ש נכון?", הוא השיב בחיוב (22-24, עמוד 42). לדבריו, הנאשם הגיב בסדר, היה רגוע, לא היה משהו חריג וגם לא התעניין בנושא.

לדבריו, המתלוננת הייתה רגועה, לא לחוצה, "אפשר להבין את הלחץ שלה", אך היא לא צעקה, לא בכתה, לא הייתה רועדת "אולי טיפה כן אבל בגדול היתה רגועה". העד הסביר גם כי קשה לו מאוד להעיד וכי זו סיטואציה "מאוד" לא נעימה עבורו. בשלב מסוים, בא-כוח המאשימה התלבט אם לבקש להכריז על העד כעד עוין, ובאחת השאלות, שאל העד אם אפשר לשמור על זכות השתיקה. בסופו של יום הוא לא הוכרז כעד עוין.

עדות החוקר ותד (עמודים 48-128 בפרוטוקול מיום 21.4.2021)

16) העד הוא חוקר צעיר במח"ש והוא המופקד על ניהול תיק החקירה. אשר לחקירת הנאשם, חקירתו התנהלה תחילה בכתב, אך בשלב מסוים עקב התנהגות הנאשם שצעק עליו, הוחלט להפעיל הקלטה בחדר החקירות. ביחס לעבירת השיבוש, העד בדק בפלטי המחשב המשטרתי, בין היתר, מתי המזכר נכתב, כמה הודעות נגבו על-ידי הנאשם ביום 13.10.2019 ומה פער הזמנים בין הודעת המתלוננת לבין זו שלאחריה. נמצא כי היה פער בן 36 דקות, כך שהיה זמן מספיק לנאשם להכין את המזכר בפרק זמן זה לאחר סיום גביית עדות המתלוננת. הנאשם קיבל אינדיקציה אותו ערב על התלונה האפשרית למח"ש. כל התיעוד צורף לתיק החקירה. העד הוסיף גם, כי בדק באמצעות נוכחות שוטרים בתחנה באותו ערב, אם מישהו שמע את הנאשם צועק על המתלוננת. הוא בדק גם את טענת הנאשם לפיה המתלוננת העלילה עליו סיפור בדים כדי לפגוע בו על רקע חקירה בה מעורב אחיו, פקיד במשרד ממשלתי, שבמסגרתה נחשפה פרשייה במזרח ירושלים (הנאשם טוען כי אחיו מאוים וייתכן שגם הוא מאוים על רקע זה). לאחר בדיקה מודיעינית, לא נמצאו אינדיקציות לאיומים על הנאשם.

לפי העד, הוחלט במח"ש שלא לקיים עימות למרות בקשת הנאשם, מאחר שהראיות מצביעות על אחידות גרסת המתלוננת, מה גם שלא בכל תיק עבירות מין מבצעים עימות. בנוסף, הוא הסביר כי לא בדק את מצלמות התחנה מאחר והחשדות הנחקרים התרחשו בחדרי החקירות שאין בהן מצלמות. העד מכיר את התחנה ועל-סמך העדויות, הוא גם שרטט סקיצה של מתחם החקירות. לדבריו, נכון להיום, אולי הוא כן היה יוצא לזירה.

עדות החוקרת שמואלי (עמודים 129-145 בפרוטוקול מיום 21.4.2021)

17) העדה היא חוקרת במח"ש למעלה מתריסר שנים. היא גבתה עם החוקר ותד את שתי הודעות המתלוננת. החוקר תרגם מאחר ואינה דוברת ערבית. בהודעותיה במח"ש, הדגימה המתלוננת כיצד הנאשם נגע בגופה. גביית ההודעה הראשונה הייתה מצולמת אך לגבי השנייה, אינה זוכרת. למיטב זיכרונה, המתלוננת סיפרה שהנאשם חיבק אותה מאחורה, זוכרת משהו עם חולצה ועם כיסוי הראש ותלונה על נגיעה באיבר המין. העדה הדגימה הרמת החולצה מקדימה. בחקירתה הנגדית נשאלה העדה כיצד ידעה עוד לפני החקירה שמדובר בחשד לעבירת מין, היא השיבה כי מניחה שהחוקר הנוסף או ראש השלוחה יידעו אותה בנדון. עוד נשאלה ביחס לאמרה מוקלטת שלה לפני כניסת המתלוננת לעדות ולפיה "היא גם אומרת שלקח אותה לחדר אחר", נשאלה מניין לה מידע זה. העדה הסבירה כי ייתכן שזה עלה מהמסמכים שהיו בפניה. עוד אמרה העדה כי לו הייתה יודעת שחברתה של המתלוננת הייתה עמה, היא הייתה מזמינה אותה לעדות. ככלל, העדה מבקרת בזירת האירוע אך לא בכל מקרה. היא מכירה את התחנה. לעניין המצלמות, לדעתה, ייתכן שהיה מקום לבדוק אותן נוכח

המחלוקת ביחס למצב המתלוננת בצאתה מהתחנה.

ראיות ההגנה

- 18) מטעם ההגנה העידו הנאשם וגם חברו לעבודה השוטר נ' באדר (להלן: "השוטר באדר"). כמו כן, מטעם ההגנה הוגשו 8 מוצגים, ואלה הם:
נ/1: הודעת המתלוננת במשטרה (מיום 13.10.2019, בשעה 20:11).
נ/2: הודעת האח במח"ש (מיום 27.10.2019, בשעה 11:33).
נ/3: הודעת האחין במח"ש (מיום 24.11.2019, בשעה 10:31).
נ/4: מזכר שכתב השוטר זנגרי ביום 14.10.2019.
נ/5: מזכר שכתב החוקר ותד ביום 4.12.2019 וכותרתו "זכ"ד-ממצאים בעניין שרטוט חלוקת מקום האירוע-קומה 3 תחנת שלם".
נ/6: יומן החקירה בתיק משטרה 446884/2019 (תיק תלונת המתלוננת במשטרה).
נ/7: פלט מחשב משטרתי שעניינו תקציר תיק משטרה 446884/2019.
נ/8: מזכר שכתב החוקר ותד ביום 26.11.2019 וכותרתו "זכ"ד-תרגיל חקירה".

עדות הנאשם (עמודים 146-205 בפרוטוקול מיום 21.4.2021)

- 19) הנאשם יליד שנת 1983, נשוי ואב משפחה. הוא חוקר במשטרה מזה כשש שנים ובתחנה הוא משרת כחמש שנים. הוא גם ראש צוות חקירות עבירות מין. יום האירוע נפל בחג הסוכות ולכן הוא גבה גם תלונות אחרות. לדבריו, התחנה חולשת על אזור רחב בשכונות הערביות בירושלים ומופקדת על אוכלוסייה שלחלקה יש אנטגוניזם נגד לובשי המדים. הוא וחבריו חוו פיגועים. ביום האירוע, "הגיעה תושבת העיר העתיקה, אישה מבוגרת שרוצה להתלונן על זה שאו גנבו לה או איבדה תיק שלה שבאותו יום בתוך התיק היה המשכורת של החודש שלה. היא הייתה ... נסערת, אבל כל הזמן חששה בגלל המשכורת, אמרה כל המשכורת שלי הלכה, תעודת זהות שלי בפנים, הכל הלך לי. הכנסתי אותה לחדר החקירות, גביתי ממנה עדות, הסברתי לה את הפרוצדורה...", שלדבריו, לפיה הוא פונה לאיש "הזי"ט" (הזירה הטכנולוגית) כדי לבדוק את המצלמות שכן לשוטרים אין גישה אליהן. איש הזי"ט לא נכח בתחנה מאחר ודובר בערב חג. כל החקירה התנהלה כאשר הדלת הייתה פתוחה ובחדר ממול (טיפה שמאלה) נמצא שוטר אחר.

לאחר שסיים את גביית הודעת המתלוננת, ביקש ממנה הנאשם לצאת, ואולם "היא התעקשה עכשיו שאבדוק את המצלמות לפחות לראות איפה התיק, כי אח שלה מחכה לה ומחכה למשכורת שלה, והיא מפחדת לחזור לבית בלי הזה. הסברתי לה שוב פעם בצורה יפה מאד שאני לא יכול לבדוק את זה עכשיו, ושיש גם בחוץ עוד אנשים שרוצים גם לקבל

שירות כמו שהיא קיבלה שירות והם מחכים בתור, אז אנא ממנה שהיא תצא מהחדר". לדבריו, היא סירבה להפצרותי לצאת, וכי אז: "בסוף הרמתי את הקול, אמרתי לה אני עכשיו מבקש ממך לצאת מהחדר, כי את עכשיו מפריעה לי בעבודה שלי ולא נותנת לי להמשיך לעבוד. בסוף היא יצאה מהחדר והמשכתי בעבודה הרגילה, נכנסו מיד אחר כך, מיד אחר כך נכנס עובד של שגרירות ממיאנמר שהוא תייר כביכול, הוא לא תושב ישראל, ביחד עם עוד מישהי שהייתה איתו לתלונה ולקחתי מהם תלונה".

הטיפול בפתיחת התלונה השנייה (להלן: "התלונה העוקבת") ארך זמן רב מכיוון שהיה צורך בפרטים ביחס למתלונן (להלן: "עובד השגרירות") ורכבו מאחר ושניהם גורמים זרים, מה גם שהמתלונן לא ידע עברית וגם התקשה באנגלית. בהמשך, לדבריו: "אחרי שסיימתי את התלונה ממנו, גם היינו פה אחרי שעות עבודה, והיה אירוע חריג, נראה לי בסילואן. ואז יצאנו ביחד עם קצין פשעים כדי להקפיץ אותו לאירוע והמשכנו משם לבית השוטר". הנאשם כתב את המזכר (מוצג ת/6) ביום למחרת נוכח התלונה העוקבת והאירוע החריג, והעיד שאינו זוכר כל שיחה עם השוטר שנאן. הוא מכחיש כי קיבל כל אינדיקציה בדבר הטענות נגדו לפני כתיבת המזכר. לדבריו, הוא היה יכול לרשום מזכר שמוציא אותו "נקי" אך לא עשה זאת. הנאשם מכחיש בתוקף כי נגע במתלוננת וכל טענותיה הן עלילה כדי לפגוע בו כאשר המאשימה לא בדקה כדבעי את המניע וגם כשלה בניהול החקירה באופן שבו לא ביצעה פעולות נחוצות.

עדות השוטר באדר (עמודים 205-226 בפרוטוקול מיום 21.4.2021)

(20) העד משרת כחוקר בתחנה למעלה מחמש שנים, הוא חוקר גם עבירות מין. הנאשם היה ראש צוות שלו, שניהם במקור בני אותו יישוב ושניהם חברים. בזמן האירוע הנטען, הוא ישב בחדרו המקביל וטיפל במוצגים רבים במסגרת חקירה אחרת שהתנהלה בתחנה. דלת חדרו הייתה פתוחה מול דלת חדר המדידה. הוא זוכר כי הנאשם ביקש מהמתלוננת לעמוד ליד דלת חדר המדידה והלך להביא משהו. הוא זוכר שהייתה צעקה כלשהי אך אינו זוכר באיזה שלב: "לא זוכר אם זה כנג' צעק עליה או היא צעקה עליו. נראה לי כנג' צעק שהיא תמתין פה" (שורות 16-17, עמוד 210). העד שלל לחלוטין מצב שבו המתלוננת נכנסה לחדר המדידה, אחרת הוא היה רואה זאת. לדבריו, צעקות בתחנה זה דבר בשגרה. לא שמע משהו חריג בתחנה ביום האירוע. נודע לו לראשונה על האירוע רק לאחר שהנאשם נחקר במח"ש. השוטרים מוקפצים למגוריהם מהתחנה באמצעות רכב משטרה. מעדותו ניתן להבין שאותו ערב הוא והנאשם יצאו יחד למגוריהם (שורות 9-10, עמוד 225). העד יודע שלמצלמות בתחנה יש גיבוי עד כ-18 יום.

דין והכרעה

(21) לאחר ששמעתי את עדויות העדים והתרשמתי מהן, לאחר שבחנתי את חומר הראיות שהונח לפניי ונתתי את דעתי למכלול טענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה, כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר שהנאשם ביצע את שתי העבירות המיוחסות לו בכתב האישום, הכל כפי שיפורט להלן לאחר הצגת התשתית המשפטית בתמצית.

התשתית המשפטית

(22) העבירה הראשונה מושא האישום, היא מעשה מגונה לפי סעיף 348(ג) בחוק העונשין. "מעשה מגונה" מוגדר בסעיף 348(ו) כ-"מעשה לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים". היסוד העובדתי לעבירה זו נבחן לפי מבחן אובייקטיבי. מבחן זה שואל כיצד בנסיבות העניין היו מתפרשים המעשים והאמירות לאדם סביר שמתבונן מן הצד [ע"פ 2326/11 פלוגי נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (15.3.2012); ע"פ 6001/12 פלוגי נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (12.5.2013); ע"פ 5808/14 פלוגי נ' מדינת ישראל (7.10.2015)]. בע"פ 616/83 דוד פליישמן נ' מדינת ישראל, פ"ד לט(1) 458, 449 (1985), נקבע שמעשה מגונה הוא מעשה שיש בו על-פניו "אלמנט של מיניות גלויה, ואשר לפי אמות מידה אובייקטיביות של מתבונן מן הצד, של אדם הממוצע, ייחשב לא הגון, לא מוסרי, לא צנוע".

אשר ליסוד הנפשי לעבירה, נדרש כאמור, כי המעשה נעשה במטרה ל-"גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים". היסוד הנפשי יכול שיילמד מעצם המעשה, ואולם גם בנסיבות שבהן בולט האופי המגונה של המעשה, חייבת שתהיה קביעה פוזיטיבית בהכרעת הדין כי עושה המעשה התכוון להשיג אחת משלוש המטרות המנויות בחוק העונשין [ע"פ 6255/03 פלוגי נ' מדינת ישראל, פ"ד נח(3) 168, 179 (2004); בע"פ 9603/09 פלוגי נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (27.9.2011)]. חשוב לציין, כפי שנקבע בפסיקה, כי תכלית ההגנה של עבירה זו פורשת את כנפיה על הגנת הכבוד, הפרטיות והצנעה של הקורבן [עניין פלוגי (9603/09) לעיל, פסקה 14; ע"פ 6269/99 אברהם כהן נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(2), 496 (2001)].

(23) הנאשם מואשם גם כן, בביצוע עבירת שיבוש מהלכי משפט, עבירה לפי סעיף 244 בחוק העונשין. לפי סעיף זה: "העושה דבר בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי או להביא לידי עיוות דין, בין בסיכול הזמנתו של עד, בין בהעלמת ראיות ובין בדרך אחרת, דינו - מאסר שלוש שנים. "הליך שיפוטי" לצורך הסעיף, הוא "לרבות חקירה פלילית והוצאה לפועל של הוראת בית משפט".

היסוד העובדתי של עבירה זו כולל רכיב התנהגותי של "העושה דבר" מן הדברים המנויים בסעיף וכן נסיבה של "הליך שיפוטי" לרבות כאמור, חקירה פלילית והוצאה לפועל של הוראת בית משפט. היסוד הנפשי של העבירה אינו מסתפק במודעות לטיב ההתנהגות ולקיום הנסיבות, אלא גם דורש "כוונה למנוע או להכשיל". מדובר בעבירת התנהגות ולא בעבירת תוצאה מאחר ואין הכרח להוכיח גרימת תוצאה של שיבוש מהלכי משפט אלא די בהוכחת ההתנהגות הנדרשת "העושה בדבר..." [רע"פ 7153/99 אורי אלגד נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(5) 729 (2001)]. הנחת המחוקק היא שהפגיעה באושיות המשפט על-ידי מעשה שנעשה מתוך שאיפה לשיבוש הליכים היא כה חמורה ומסוכנת, ולכן ביקש המחוקק לקבוע עבירה כבר על השלב הראשוני או המוקדם של המעשה, בלי להתנות זאת בשיבוש בפועל [ע"פ 150/88 אליהו לוי נ' מדינת ישראל, פ"ד מב(2) 650 (1988); ע"פ 236/88 אברהם איזמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מד(3) 485 (1990)].

משם לכאן

(24) ובכן, לפנינו סיפור מול סיפור. המסקנה שבהכרעת הדין דן מבוססת על אמינות גרסת המתלוננת ועקביותה, על הקשיים הממשיים שבהגנה והתזות שהועלו בה. אמינות הגרסה של המתלוננת, החיזוקים לה

מכיוונים רבים ושונים, זאת לצד הקשיים שבגרסת הנאשם, הכל ביחס לשלבי ההתרחשויות של האירוע המתגלגל החל מאובדן התיק האישי של המתלוננת ועד כתיבת המזכר למחרת היום, הביאו אותי למסקנה לפיה לא רק שגרסת המתלוננת עדיפה על גרסת הנאשם, אלא היא הגרסה הסבירה היחידה המתחייבת מחומר הראיות הקיים.

(25) בנוסף, במקרה לפנינו, אמנם מדובר בשתי עבירות אישום עצמאיות אך נראה שהן שלובות זו בזו. שכן, ככל שלא תוכח עבירת מעשה מגונה בשל חוסר אמינות המתלוננת, אוטומטית נשמט הבסיס תחת עבירת שיבוש מהלכי משפט. כך גם להיפך. שעה שתוכח האשמה בעבירה הראשונה בהתבסס על אמינות גרסת המתלוננת וחוסר אמינות גרסת הנאשם, מתחזק הבסיס תחת העבירה הנוספת כנגד הנאשם.

(26) גרעין הגרסה של המתלוננת באישום מצוי בעיקר באירועים שהתרחשו בתוך חדר החקירות באינטראקציה בין המתלוננת לבין הנאשם. כזכור, הסיפור של הנאשם הוא שונה כמעט באופן מוחלט. לדידו, מדובר בסיפור פרי-דמיונה של המתלוננת. למרות זאת, חרף הפער המשמעותי בין הגרסאות שהוצגו, אין מחלוקת ביחס לנקודות הבאות:

(א) המתלוננת סיפרה לאוזני הנאשם בגביית הודעתה במשטרה, שהיא הגיעה לתחנה כדי לבדוק את מצלמות התחנה שכן אבד לה תיקה האישי בזמן שישבה "במדרגות" עם חברתה "בצמוד לתחנה" ליד חנות "סמאן". עוד סיפרה לו כי בתיק נמצאים תעודת הזהות שלה וגם המשכורת בסך 3,000 ₪ (שורות 4-4 ו-12-13 במוצג נ/1).

(ב) גביית הודעת המתלוננת על-ידי הנאשם נמשכה רבע שעה בלבד, משעה 20:11 ועד השעה 20:26 (מוצג נ/1).

(ג) במהלך גביית ההודעה, שאל הנאשם את המתלוננת מה היא לובשת (מוצג נ/1), וגם ביקש ממנה לעמוד. לדבריו במח"ש, הוא ביקש זאת "כדי לראות את צבע המכנס" (שורה 181, מוצג נ/2). בנוסף, במהלך גביית ההודעה, היה מגע פיזי בין הנאשם לבין הטלפון של המתלוננת. היא טוענת שהוא "דפדף" בו, והוא לעומתה, הסביר במח"ש, כי מאחר והיא דיברה כל הזמן בטלפון "ביקשתי ממנה לקחת את הטלפון לקחתי אותו ושמתי אותו בצד ואמרתי לה "תעזבי את הטלפון" (שורה 259, מוצג נ/2).

(ד) עוד במהלך גביית ההודעה, ביקש הנאשם לדעת מה גובה המתלוננת. היא טוענת שהוא מדד אותה בחדר המדידה בשני הכיוונים. לדבריו במח"ש לעומת זאת, הוא רק שאל אותה בעל-פה והיא השיבה לו "מטר חמישים" (שורות 234-235 במוצג נ/2). הנאשם ציין לגורם ז"ט (מוצג נ/6) כי הגובה שלה 1.45 מ'.

(ה) אין מחלוקת כי ביום האירוע נכנסה המתלוננת לחדר המדידה, כלומר עברה את מפתן הדלת פנימה. חדר המדידה הוא צמוד לחדר החקירות (מוצג נ/5). לטענת המתלוננת, הנאשם מדד את הגובה שלה שם, בעוד לטענת הנאשם בחקירתו במח"ש, כאשר יצא להביא את חותמת היחידה, הוא ביקש ממנה להמתין במסדרון ליד חדר המדידה, וכי אז "היא נעמדה חצי מטר פנימה". הוא גם תהה: "אגיד לה לזוז משם?" (שורות 158-161 במוצג נ/2).

(ו) המזכר שכתב הנאשם ומתאר את התנהלות המתלוננת בסוף החקירה נכתב ביום 14.10.2019 בשעה 16:10.

(ז) המתלוננת לא הגישה תלונה במח"ש אלא האחרונה הזימנה אותה לאחר שקיבלה דיווח אודות האירוע מהמשטרה. דיווח זה התקבל ביום 16.10.2019 והתיק נפתח ביום 23.10.2019 (מוצג ת/12).

(27) נוסף לכל האמור, ביחס לסיווג המעשים המיוחסים לו, אישר הנאשם בעדותו, כי לו מישהי הייתה מתלוננת בפניו על מעשים כאלה, הוא היה חוקר את החשוד על מעשה מגונה (שורות 18-19, עמוד 156). משמע, אין מחלוקת כי המעשים המיוחסים לנאשם, לו יוכח כי נעשו, הם בגדר מעשה מגונה כמשמעו בחוק.

מהימנות גרסת המתלוננת

(28) מהימנות גרסת המתלוננת מבוססת על התרשמותי מעדותה בדיון, עקביות גרעין הגרסה, החיזוקים לה והעדר סתירות מהותיות בה. המתלוננת העידה לפניי בערבית למשך כשעתיים ורבע (משעה 10:17 ועד 12:35). היא העידה בצורה רגועה. התיאור שלה להשתלשלות האירועים מאז נפגשה עם חברותיה ברחוב, כניסתה לתחנה וגביית עדותה, צאתה מהתחנה וכלה בהמולה שהתחוללה לאחר מכן בנוכחות קרוביה - תיאור זה היה קוהרנטי וברור. היא ידעה לעמוד על הפרטים למה שהתחולל בתוך החדר ולהשיב בצורה שקטה ומכבדת גם על השאלות שהופנו אליה, אף שחלקן היו קשות והטיחו בפניה סתירות כביכול בגרסתה.

(29) גרסת המתלוננת כללה פרטים עובדתיים רבים. לא התרשמתי בשום שלב שהיא מאדירה, מגזימה או אף מנסה לעשות כן בתיאור מה מההתרחשויות, במיוחד בכל הנוגע לנגיעות בגופה שבוצעו לפי האישום על-ידי הנאשם. בכלל זה, לא התרשמתי שהיא מנסה להשחיר את פניו זולת מה שמיוחס לו. להלן דוגמאות:

האחת: המתלוננת העידה לפניי שבחדר המדידה, מדד הנאשם את הגובה שלה בשני הכיוונים, ולאחר מכן היא שבה לחדר (שורות 16-17, עמוד 7). היא שללה כל מגע תוך כדי המדידות (שורות 12-26, עמוד 13).

השנייה: המתלוננת אישרה שכל הנגיעות היו מעל הבגדים (שורות 28-29, עמוד 7). כשנשאלה אם לבשה משהו מתחת לחולצה, השיבה כי הייתה עם גופייה (שורות 25-26, עמוד 9). עת נשאלה בהתחלה מה ראה הנאשם עת הרים את המטפחת והזיז את חולצתה בצווארון, היא השיבה: "אני לא בטוחה מה הוא ראה אני חשבתי שהוא רוצה לוודאות אם הם הבגדים האלה או לא" (שורות 5-6, עמוד 8). בהמשך אישרה שהוא "מציץ" על החזה (שורות 26-27, עמוד 11). בנוסף, המתלוננת שלבשה אז חולצה מכופתרת, אישרה שהוא לא פתח את הכפתור אלא רק "הזיז" (שורות 8-9, עמוד 8). כשנשאלה אם יש לה משהו נגדו, היא השיבה: "לא. רק זה" (שורות 27-28, עמוד 8). היא שללה כי הנאשם צעק עליה (שורות 1-2, עמוד 9). לדבריה: "הוא לא התעצבן גם אני לא התעצבנתי, אנחנו היינו מדברים רגיל" (שורה 26, עמוד 26), אך כשנגע באיבר מינה, אמרה: "לא התעצבנתי, אבל אני הזזתי את היד ועשיתי צקצוק" (שורות 27-28, עמוד 15).

השלישית: כשנשאלה המתלוננת מדוע לא הגיבה על מעשה הנאשם כשנגע במטפחת שלה ולא שאלה אותו מדוע הוא מסתכל על החזה שלה, היא השיבה: "בגלל שאני לא יודעת על הדבר הזה, זאת הפעם הראשונה שלי שאני נכנסת לחקירות וחשבתי שזו במסגרת החקירה" (שורות 30-32, עמוד 11). כשנשאלה אם היא חושבת שזה בסדר שהוא מרים לה את החולצה מקדימה ומאחורה, היא ענתה: "אני חשבתי שזה מתוך מסגרת החקירות כדי לבדוק, כדי לחפש, כדי לוודא" (שורות 19-20, עמוד 12).

(30) כפי שניתן להתרשם, המתלוננת שמרה על איפוק ומתינות בתיאורים. יש בסיס סביר מאוד להניח כי אם צפונות ליבה היו פליליות ורצתה להעליל על הנאשם כפי שהוא גורס, היא יכלה להוסיף פרטים רבים שיכולים להשחיר את פניו ולהחריף את חומרת התנהגותו מעבר למתואר, בפרט, מה הוא כן ראה, היכן הוא נגע וכו'. יותר מזה, בחלק מתשובותיה, ניתן להיווכח שהיא אף ניסתה, בזמן אמת, ליתן הסברים הגיוניים לפעולות הנאשם.

(31) התיאורים המדודים של המתלוננת, אף המשיכו ביחס למה שהיה אחרי צאתה מהחדר. היא העידה, כי היא הרגישה "לא טוב" (שורה 3, עמוד 16) ולדבריה: "הלכתי רגיל, אבל היתה לי תחושה של פחד" (שורה 5, עמוד 16). בהמשך העידה: "היה לי תחושה בהתחלה על מה שקרה ומיד יצאתי בגלל שאני פעם ראשונה קורה לי דבר כזה" (שורה 7, עמוד 20).

(32) לעומתה, בחקירתו במח"ש (החלק המוקלט), הנאשם כינה אותה "חולת נפש", "לא שפויה" ואף ביקש מהחוקר ותד: "קחו אותה לבדיקה פסיכיאטרית" (עמודים 41-42 ו-54 במוצג ת/3). בחקירתו לפני, אישר הנאשם כי במעמד גביית הודעתה, לא "חוזה" ממנה משהו פסיכיאטרי (שורות 29-32, עמוד 197). עוד בחקירתו במח"ש הוא תיאר שהיא דיברה בטלפון כל הזמן דבר שאילץ אותו לקחת ממנה את הטלפון, ובסוף כטענתו, היא התיישבה לו בחדר והתעקשה שלא לצאת ממנו. כבר כאן ישאל השואל מדוע הנאשם בחר לקחת ממנה את הטלפון ולא להפסיק את גביית ההודעה, שכן הרי המתלוננת נכחה שם כמוסרת תלונה ולא כנחקרת תחת אזהרה.

(33) ביחס לגרעין הגרסה של המתלוננת, קיימים חיזוקים בעדויות עדי התביעה ששמעו אותה והתרשמו מהלך רוחה סמוך לאחר האירועים בחדר. כך למשל, המפגש עם האח מיד עם צאתה מהתחנה. המתלוננת סיפרה: "אני הסברתי לאח שלי מה שהוא עשה. אני שאלתי את אח שלי האם מה שהוא עשה במסגרת החקירות או לא" (שורות 11-12, עמוד 8). האח תיאר כי בצאתה מהתחנה "הלכתי איתה למרחק קצר. אמרה לי שהחוקר הבדיקה שלו לא הייתה תקינה". הוא הוסיף: "אמרה לי שהבדיקה שלו היתה שהוא נוגע בי. אמרה לי שהוא פתח את הז'קט ופתח וסגר, הרים לה את המטפחת והתחיל להסתכל (מדגים בז'קט) אני הרגשתי שהוא רוצה להגיע למקום רגיש" (שורות 28-30, עמוד 21). כאשר נשאל מה זה מקום רגיש, הוא הצביע בהדגמה על אזור המפשעה (שורה 2, עמוד 22). האח נשאל בעדותו כיצד הייתה המתלוננת בצאתה מהתחנה. הוא השיב שהיא הייתה מבולבלת (אמר בערבית "متدركة- מתדרדקה").

(34) כך גם המפגש עם האחין. כעולה מעדותו, הוא פגש במקרה את דודתו ושמע את שאירע לה. בהגינות רבה העיד העד שהוא סובל מקשיי זיכרון נוכח אירוע אישי שעבר (שורה 27, עמוד 28), ולפני שהעיד במח"ש, הוא

שוחח שוב עם דודתו שרעננה לו את הזיכרון שלו. ובכן, יש לייחס משקל מסווג לעדות עד זה בכל הנוגע למה ששמע מדודתו. עם זאת, ביחס להתרשמותו מהלך רוחה כשפגש אותה, הרי במובחן מפרטים ששמע, מדובר במשהו שראה וחווה בחושיו. הוא ראה אותה "מפחדת ומבולבלת". גם הוא השתמש במילה בערבית "מתדרדקה" (שורה 9, עמוד 27). בהמשך העיד כי היה לה "בכי חלש" בכניסה לתחנה (שורות 9-12, עמוד 30), "הייתה דמעה קטנה על הפנים" ו-"היא היתה מפוחדת" (שורות 9-13, עמוד 31). עדותו בהקשר זה הותירה רושם אמין.

(35) בכל אופן, השוטר זנגרי - שאין לו כל זיקה למתלוננת ומשפחתה - תיאר לפניי שהמתלוננת הייתה "נרגשת" (שורה 21, עמוד 33), וכי סיפרה שחוקר "נגע בה בבטן ובחלק האחורי של הגוף" וכי זה היה "בחדר" (עמוד 33). כאשר נשאל בהמשך היכן היו הנגיעות, הוא הסביר כי שמע ממנה שהחוקר מדד ושקל אותה בחדר ולכן "למיטב הבנתו" זה היה בחדר המדידה (שורות 27-32, עמוד 34). כך גם השוטר סכראן העיד, כי כשיצאה מהתחנה, המתלוננת "נראתה רגיל בלי לחץ בלי כלום", אך כשחזרה עם אחיה, האח סיפר לו "שהחוקר ניסה להטריד את אחותי ולגעת בה ניסה לגרום לה להתפשט" (עמוד 36), והמתלוננת "חזרה נסערת לא בכתה והייתה מאוד עצבנית" (שורה 33, עמוד 36).

(36) הקצין סאלח העיד אף הוא כי באותו ערב היו אנשים "קצת נסערים וצעקות" שרוצים להיכנס לתחנה בכוח. שמע מהמתלוננת כי "החוקר נגע בה", וכי לקח אותה גם לחדר מול חדר חקירות על מנת "לצלם אותה ובאותו מעמד בחדר השני כביכול נגע בה" (שורות 6-9, עמוד 39). הוא תיאר שהיא הייתה נסערת (שורה 11, עמוד 39). הוא העיד גם (בהגינותו) ש-"הם רצו לספר יותר מידי" אך היה אסור לו לגבות הודעות שכן זה בסמכות מח"ש.

(37) עדויות העדים, לרבות השוטרים, הותירו רושם אמין. הנאשם בחקירתו הנגדית אמר, כי השוטרים הכינו מזכרים ביחד (שורה 11, עמוד 185). משתמע מדבריו, כביכול, כי השוטרים תיאמו גרסאות. לא מצאתי ממש בקו הגנה זה שנרמז מתשובת הנאשם. עדויות השוטרים לא היו זהות. עם זאת, גרעין הפרטים העובדתיים שתיארו, כגון: עצם התרחשות ההמולה, טיב הטענות שהשמיעה המתלוננת והמשפחה, וכאמור כיצד הם חוו את מצב המתלוננת, עדויותיהם הותירו רושם מהימן.

(38) נוסף לכל זה, כעולה מהעדויות, אין היכרות קודמת בין המתלוננת, האח והאחיין עם הנאשם (בהתאמה: שורות 25-26, עמוד 8; שורות 16-17, עמוד 23; שורות 3-4, עמוד 29). כל אלה מחזקים את גרעין הגרסה.

נגיעות בחדר המדידה - האומנם!

(39) ההגנה ניסתה להטיל דופי בגרסת המתלוננת במספר מישורים, ביניהם, בשאלה היכן הנאשם נגע בה. כאמור, המתלוננת תיארה במשפט שהנגיעות היו בחדר ושללה כל מגע בחדר המדידה. ההגנה לעומת זאת, בהתבסס על עדויות האח ושוטרים, ניסתה להטיח לפניה סתירה לכאורה, לפיה היא סיפרה לאחיה ולשוטרים

סמוך לאחר האירוע שהגגיעות היו בחדר המדידה, וכי היא שינתה גרסה לאחר שהבינה מהשוטרים שבחדר החקירות יש מצלמה (שורות 12-33, עמוד 13).

(40) נתתי את דעתי לסוגיה זו. מהתרשמותי מהעדויות, לא מצאתי סתירה שפוגמת במהימנות העדה, וכי לכל היותר מדובר בבלבול בתום לב שמקורו המתלוננת או מי שפגש אותה סמוך לאחר האירוע. אסביר.

(41) נכון, בעדותו לפניי, העיד האח: "היא סיפרה לי שזה היה בפניה ששם מדדו את הגובה" (שורה 15, עמוד 23; שורות 2-8, עמוד 26). כך גם בעדותו במח"ש מיום 27.10.2019, הוא סיפר כי כשחזרו לתחנה באותו ערב והשוטרים שהיו שם לקחו אותה "הצידה" וביקשו לשמוע ממנה מה קרה, לאחר מכן היא עדכנה אותו ב"מה הם דיברו, הם אמרו לה שיש מצלמות בחדרי החקירות אז היא אמרה להם שהוא לקח אותה לחדר שני כדי למדוד גובה ושם הוא התחיל לגעת בה" (שורות 15-17 במוצג נ/2). ברם, לאורך כל עדותה לפניי, העידה המתלוננת באופן עקבי והחלטי שהנאשם לא נגע בה בחדר המדידה אלא רק בחדר החקירות וכי לא סיפרה לאף אחד שהפגיעה בה הייתה בחדר המדידה (עמודים 13-14). לא מצאתי לפקפק באמינות העדות, מטעמים אלה:

(42) ראשית: כמעט כל עיקרי הגרסה הגרעינית (הנגיעות בגוף, המדידה, פתיחת הסוודר (הז'קט), הזזת היד של הנאשם על-ידי המתלוננת) יש להם חיזוק בעדות האח, הן במח"ש הן לפניי (שורה 12, עמוד 23).

(43) שנית: ניתן להתרשם כי תיאורי הנגיעות הם הדברים שהיו חשובים לאח לספר, שכן הם ביטויי הפגיעה באחותו. ניכר כי נושא מיקום ביצוע המעשים היה שולי, ובכל מקרה, לא באותה רמת חשיבות וחומרה מבחינת העד. שיבושים גם קיבלו ביטוי בשלושה מקומות לפחות בעדותו: 1. נראה שהאח התבלבל בין מצלמות חדרי החקירות לבין מצלמות התחנה "הכבויות" (שורות 23-26, עמוד 23). 2. נראה גם שהאח התבלבל בין החדרים, החקירות מזה והמדידה מזה. כך למשל, כאשר נשאל: "אז היא אמרה לך אחרי שאתה מספר למח"ש אתה אומר שהיא אמרה לך שתוך כדי שהוא בודק את הגובה שלה, הוא היה יוצא כל פעם לבדוק שאין אף אחד בחוץ נכון?", הוא השיב: "אחותי אמרה . נכון, לא אני הייתי בחדר החקירות" (שורות 26-28, עמוד 25) (ההדגשה אינה במקור). 3. כאשר נשאל האח אם השוטרים אמרו לאחותו "אל תדאגי יש בחדר חקירות מצלמות", הוא השיב: "נכון. אמרה להם תוציאו את המצלמות ותבדקו מה הוא עשה לי" (שורות 10-11, עמוד 25; ראו גם: שורות 13-15, עמוד 25) (ההדגשה אינה במקור). יצוין כי האח כלל לא הבחין תחילה בין חדר החקירות לבין חדר המדידה אלא רק לאחר שנשאל על כך בצורה ספציפית. מה גם שאין זה בלתי סביר שההתייחסות הכוללת לכל מתחם החקירות הייתה כחדר חקירה אחד.

(44) שלישית: תזת ההגנה לפיה המתלוננת שינתה גרסה ביחס למיקום הפגיעה לאחר ששמעה כי בחדר החקירות יש מצלמות, אינה סבירה בעיניי בנסיבות העניין. על מנת ליתן תוקף לתזה זו, יש מקום להניח - ואינני סבור כך - שהמתלוננת הכירה היטב את התחנה ואת חדרי החקירות כך שהיא ידעה כביכול באילו חדרים מותקנת מצלמה ובאילו אין ולכן שללה את האפשרות שבחדר המדידה יש מצלמה. בנוסף, כזכור, המתלוננת לא אצה רצה להגיש תלונה במח"ש, אלא האחרונה פנתה אליה והמתלוננת שיתפה פעולה. לו נניח לרגע שהמתלוננת העלילה על הנאשם סיפור דמיוני, הרי מה הסבירות שהיא כבר תשתף פעולה עם מח"ש ותסכן את עצמה ואת בני משפחתה

בעדות שקר שעה שכבר משיחתה עם השוטרים אותו ערב, הבינה שהמטרה תוכל בנקל לעלות על שקריה כביכול עם בדיקת המצלמות שבחדר החקירות או אלה שבתוך התחנה.

(45) רביעית: כעולה מכל עדויות עדי התביעה, בערב האירוע התחוללה המולה בכניסה לתחנה, שבמהלכה בני המשפחה כעסו, היו צעקות, אחד איים ואף ניסה להיכנס בכוח, ולפיכך היה צורך בהרגעת הרוחות. כעולה מעדות הקצין סאלח, בני המשפחה רצו לספר "יותר מדי" (שורה 8, עמוד 40) אך הוא הפסיק זאת. המשפחה הופנתה למח"ש. מכאן, סביר ביותר שבלטה הרוחות לא התנהלה שיחה רגועה ומפורטת (בלשון המעטה), ולכן אין זה בלתי נמנע שחלו שיבושים תמימים במסירת האינפורמציה ובהצגת הדברים, בין המתלוננת לקרוביה או בין אלה לבין השוטרים. ראיה לשיבוש כזה ניתן לראות בעדות אחד השוטרים שהעיד כי הוא שמע מהמתלוננת שהחוקר לקח אותה לחדר ממול על מנת "לצלם" אותה (שורה 8, עמוד 39). אינני מטיל ספק באמינות עדות השוטר. אך אין מחלוקת שנושא צילום המתלוננת לא עלה כלל על-ידי מי מהמעורבים.

(46) כך או כך, גם אם נניח שהמתלוננת כן סיפרה לאחיה ולשוטרים שנפגעה על-ידי הנאשם בחדר המדידה, אינני רואה באי-דיוק זה כסתירה מהותית שיש בה לפגוע במהימנות הכוללת של גרעין הגרסה. מדובר בנפגעת עבירת מין שחוותה פחד בתוך תחנת המשטרה אליה נכנסה כמתלוננת. היא סיפרה את אשר התרחש, סמוך לאחר צאתה כשהיא הייתה מבולבלת, נרגשת ונסערת. יפים בעניין זה דברי בית המשפט העליון, מפי כבוד השופט א' שהם בע"פ 8886/14 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 37 (15.3.2016):

"יש להזכיר, בהתייחס לסתירות ולאי דיוקים בעדותו של קורבן לעבירת מין, כי לאור ההשלכות הייחודיות שיש לעבירות אלה על קורבנות העבירה, הרי שבניגוד למקרים אחרים, אין לצפות כי קורבן העבירה יוכל לספק תמיד גרסה שלמה, עקבית, קוהרנטית, וחסרת סתירות ואי דיוקים, לגבי נסיבות ביצוע העבירה... לפיכך, נקבע לא אחת כי על בית המשפט לבחון את גרסת קורבן עבירת המין בכללותה, תוך ניסיון לאתר את "גרעין האמת" שבה, ולעיתים אף את "הגרעין הקשה" של הגרסה."

בע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל (20.10.2010), נקבע בסעיף 84 בחוות דעתו של כבוד השופט י' עמית, כהאי ליסנא:

"במצב הדברים הרגיל, בית המשפט "מדקדק" בסתירות ובאי דיוקים בדברי העדים שהופיעו בפניו, וידועה האמירה ש"אלוקים נמצא בפרטים הקטנים". אך בעבירות מין הגישה היא שונה, בית המשפט לא מצפה מהקורבנות להיות "מכשיר דיוק אוטומטי"... ופעמים רבות אנו מוצאים בפסיקה אמירות בנוסח "קיומם של אי התאמות, אי דיוקים וסתירות מסוימות בעדות המתלוננת, הם חזון נפרץ בעדותם של עדים וקורבנות עבירה, ובמיוחד עבירות מין"... בתי המשפט הכירו בכך שעדותם של קורבנות עבירות מין מתאפיינת בכך "שהדברים מתערבבים זה בזה, קיים חוסר בהירות בשאלה מה קדם למה, מה בדיוק נאמר בשלב זה או אחר על ידי מי מן הצדדים וכיוצא בכך..."

(47) כל האמור יפה גם ביחס לסתירה-כביכול עליה נשענת ההגנה בטענתה לפיה השוטרים שוחחו עם המתלוננת ומשפחתה בערבית זאת בניגוד לעדות המתלוננת במשפט לפיה השיחה הייתה בעברית (שורה 21, עמוד 16).
אכן, קרוב לוודאי שכל השיחה הייתה בערבית שכן השוטרים שנכחו והעידו במשפט הם דוברי ערבית. עם זאת, לא מצאתי בפרט שולי זה סתירה שגורעת ממהימנות העדות.

(48) לא אסיים חלק זה לפני שאתייחס גם לפרט נוסף שגם הוא יכול להשליך על מהימנות העדה ואשר עניינו מימד הזמן בעיניה ביחס להתרחשות האירועים בחדר. המתלוננת לא ידעה בעדותה למקם בדיוק משך זמן גביית תלונתה כ"חצי שעה" (שורה 9, עמוד 13) או "כמעט שעה" (שורה 24, עמוד 14), בפועל, משך גביית התלונה ארך 15 דקות בלבד. גם האח אישר שהעדות נמשכה "פחות או יותר" בין רבע שעה לחצי שעה (שורה 4, עמוד 24). אשר לטשטוש תחושת הזמן אצל המתלוננת, לא מצאתי בו פרט שגורע באמינות גרסתה. אדרבא, לדידי, טשטוש זה מחזק דווקא את מהימנות הגרסה נוכח עוצמת הפגיעה בה.

עקביות הגרסה

(49) נוסף לאמור, התרשמתי גם מעקביות גרסת המתלוננת, בפרט, אותם פרטים מרכזיים שבגרעין גרסתה בכל הנוגע לנגיעות בגופה, אותם היא סיפרה גם במח"ש ביום 27.10.2019, שבועיים בדיוק לאחר האירוע (שורה 31, עמוד 130). עדות המתלוננת במח"ש אמנם לא הוגשה לתיק (לא כל שכן על-ידי הנאשם כדי להוכיח סתירות כלשהן), אך תיאוריה במח"ש מהווים את התשתית העובדתית שבכתב האישום. בנוסף, החוקרת שמואלי תיארה בעדותה והדגימה היכן היו נקודות המגע הפיזי כפי ששמעו מפי המתלוננת (עמודים 131-132).

(50) לא זו בלבד. העקביות בגרסת המתלוננת לפני, מצויה גם בפרטים הפריפריאליים לגרעין הגרסה. כך למשל לפי עדותה במשפט, ביום האירוע לאחר סיום עבודתה, היא יצאה עם המעסיקה שלה ק. לרחוב. הן עמדו ליד חנות בשם "סמאן" סמוך לתחנה. שם פגשו חברה שלהן ר. ושם ישבה המתלוננת "על המדרגה לשחק עם הבת שלה (של ר.) הקטנה" (שורה 14, עמוד 19) (ההוספה שלי - מ.ח.י). לאחר שנפרדו מ-ר. הבחינה המתלוננת שאין עליה תיקה האיש. היא התקשרה לאחיה שהגיע ואמרה לחברתה ק. ללכת. היא ניגשה לתחנה כדי שיבדקו במצלמות אם התיק היה עליה או נגנב ממנה.

(51) למעשה, לא מדובר על תלונה קלסית בגין גניבה שכן היא לא חשדה במישהו, אלא כל שרצתה בעיקר הוא סיוע התחנה בבדיקת המצלמות המופנות לרחוב כדי לוודא אם התיק היה עליה או נגנב. ואולם, החשוב לענייננו, עיקרי אותה גרסה פריפריאלית כאמור, היא סיפורה לנאשם, וכך נרשם על-ידו ביום 13.10.2019 (מוצג נ/1):
"אני מועניינת להגיש תלונה על כך שהיום איבדתי את התיק שלי, אני רוצה שתבדקו לי מצלמות, אני בסביבות השעה 19:40 ישבתי כאן ליד התחנה בצמוד לתחנה יש חנות של סמאן אחרי התחנה ישבתי שם במדרגות ביחד עם החברה שלי, לאחר מכן קמתי משם רציתי ללכת ואז גיליתי שהתיק שלי נעלם (שורות 2-4), ובהמשך נרשם בהודעה: "עמדנו לדבר שם ביחד עם החברות שלי, חברה שלי הייתה עם תינוקת שלה, ישבתי לידה במדרגות ודברנו ביחד" (שורות 17-18).

(52) ההגנה ניסתה להטיל דופי בעדות המתלוננת בהתבסס על עדותה במח"ש (עמוד 10), גם בשאלה מי ליווה אותה לתחנה, ק. או האח. כפי שהיה ניתן להבין, במח"ש מסרה המתלוננת שהייתה עמה ק. אך לא נתנו לה להיכנס לתחנה. בדיון לפני, היא העידה שהייתה עם ק. וכאשר הבחינה שהתיק שלה אינו עמה, היא התקשרה לאחיה. כשהוא הגיע, ביקשה מחברתה ללכת לדרכה "בגלל שאין לה עניין בזה" (עמוד 10). בתחנה לא נתנו לו להיכנס. היא עלתה לבד למתחם החקירות והוא המתין מטה (עמודים 9-10).

(53) לא מצאתי בזה סתירה של ממש בעדות המתלוננת. שכן, לעדותה לפני קיים חיזוק בעדות האח שלדבריו: "אחותי אמרה לה שתלך הביתה אין צורך. כי אני הגעתי. אח שלה" (שורה 2, עמוד 24). יש לציין עוד, כי מעדות הנאשם לפני, קיימת אינדיקציה לכך שהמתלוננת הזכירה בפניו שאחיה ממתין לה, אם כי לא צוין היכן. לדבריו: "היא התעקשה עכשיו שאבדוק את המצלמות...", כי אח שלה מחכה לה ומחכה למשכורת שלה..." (שורות 32-33, עמוד 147).

כתיבת המזכר ועבירת השיבוש

(54) האישום מבוסס גם על כתיבת המזכר ביום 14.10.2019. בעוד טוענת המאשימה שהמזכר הוא שקרי, טוען הנאשם מנגד, כי תוכנו אמת ואף הסביר עיתוי כתיבתו. לאחר שבחנתי את ראיות הצדדים ושמעתי את העדויות, הגעתי לכלל דעה, כי הדין עם המאשימה. אנמק.

(55) ראשית (גרסת הנאשם ביחס לתוכן המזכר): לא מצאתי ליתן בה אמון. בחקירתו במח"ש הוא העיד, כי בסוף גביית התלונה, סירבה המתלוננת לצאת מהחדר. כי אז, משלא נענתה לבקשתו לצאת, "עלו הטונים" וביקש ממנה לצאת. כל זה היה בחדר (שורות 19-23). הוא המשיך: "בסוף כשהוצאתי אותה מהחדר היא עמדה במסדרון ליד החדר ואני הלכתי להביא חותמת יחידה ממשד של הקצינים..." (שורה 49). הוא העיד כי כל זה קרה לאחר שכבר חתמה על ההודעה (שורות 52-53), וכי היא המתינה ליד חדר המדידה, כחצי מטר פנימה (שורה 144). הזמן שלקח להבאת החותמת ועד שחרורה לדרכה, ארך שניות בודדות עד דקה (שורה 59 וגם שורה 156).

ואולם, גרסתו בדיון לפני שונה. לפיה, עת סיים את גביית התלונה, המתלוננת חתמה עליה (שורות 4-7, עמוד 188). מיד לאחר מכן, הוא ביקש כי תמתין ליד חדר המדידה על מנת למסור לה אישור הגשת התלונה עם חותמת היחידה (שורות 8-21, עמוד 188). לאחר שהביא את החותמת, חזר הנאשם לחדר כי "המסמך היה עדיין במדפסת, צריך להוציא אותו..." (שורה 31, עמוד 188). וכי אז המתלוננת נכנסה אחריו לחדר, התיישבה שם והתעקשה לא לצאת, ורק אז עלו הטונים (עמודים 189-190). הנאשם אף הסביר: "אדוני, אם היא נכנסה וישבה, אני לא נמצא בתוך הראש שלה להגיד לה למה ישבת, היית אמורה לחכות בחוץ כדי שאביא לך את זה. היא בא אחרי, והתיישבה. היא רצתה לדבר איתי כדי לבדוק את המצלמות, היא חשבה שאני אבדוק לה מצלמות עכשיו, אני לא יודע מה עבר לה באותה שניה בראש" (שורות 23-27, עמוד 189) (ההדגשה אינה במקור). לא מצאתי הסבר מניח את הדעת לסתירה זו בעדות הנאשם.

(56) שנית (עדות השוטר באדר): לא מצאתי בעדותו כדי לסייע להגנה. כעולה מעדות העד, צעקות בתחנה זה חלק מההשגרה, והצעקה היחידה ששמע במועד הרלבנטי היא דרישת הנאשם מהמתלוננת להמתין ליד חדר המדידה. העד שלל לחלוטין את האפשרות כי המתלוננת נכנסה לחדר המדידה, אחרת הוא היה רואה זאת מולו. ברם, הנאשם עצמו העיד במח"ש שהמתלוננת כן הייתה חצי מטר בתוך חדר המדידה. על אף זאת, לטעמי, אין להסיק בהכרח שאין לסמוך על עדות העד. ניתן לומר שהיא הייתה גורפת למדיי אך יש מקום להאמין שהוא עצמו לא ראה את המתלוננת בתוך חדר המדידה. לצד זאת, כעולה מעדותו גם הוא היה שרוי בעיסוקיו במוצגים של חקירה אחרת, ולכן לא מן הנמנע שהוא לא עקב באופן שוטף ורציף אחר תנועות המתלוננת והנאשם. על כן, לא מצאתי בעדותו כדי לסייע להגנה. אוסיף גם, כי כפי שהתברר בדיון, הנאשם היה ראש הצוות של העד, אותו ערב נסעו יחד למגוריהם בבית השוטר, ומעדות הנאשם במח"ש התברר גם כי לאחר שהוזמן למח"ש ולפני שהעיד שם, הוא שוחח בין היתר עם עד זה (שורות 342).

(57) שלישית (עדות השוטר שנאן): כעולה מעדותו, הוא עלה פעמיים לנאשם באותו ערב ושוחח עמו. עדות העד הותירה רושם אמין. לפיה, בפעם הראשונה הוא וידא מול הנאשם אם המתלוננת (תוך ציון שמה) הייתה אצלו. בפעם השנייה, לאחר שכבר הסתיימה המהומה מטה, מסר לו "יש איזה עניין הבחורה מגישה תלונה במח"ש וזהו" (שורה 32, עמוד 40) (ההדגשה אינה במקור). זולת עדותו, אין חומר ראיתי נוסף לתוכן הדברים שמסר השוטר שנאן לנאשם בפעם השנייה. עם זאת, חומר הראיות ועדות העד מצביעים על כך, כי עת עלה בפעם השנייה וראה את הנאשם, הוא כבר ידע, למצער באופן כללי, מה טוענת המתלוננת נגד הנאשם, בפרט, שהוא "שלח לעברה ידיים" (שורה 5, עמוד 41). בל נשכח, השוטר שנאן אף הדגים במח"ש (מוצג ת/1) מקומות הנגיעות.

לא היה קשה במיוחד להתרשם במעמד מתן עדותו, כי השוטר שנאן ניצב במעמד מורכב מבחינתו, בין השאר, בשל יחסי הקרבה והחברות עם הנאשם. עדות העד הייתה מתונה ומאופקת ביותר בכל המימיוס לנאשם, עד כדי כך שניציג המאשימה התלבט אם להכריז עליו כעד עוין. מבלי להידרש לחובותיו של העד (בין בהיותו עד במשפט ומקל וחומר בהיותו שוטר) לומר את האמת ואת כל האמת, לטעמי, עצם המורכבות והרגישות שנוצרו ועדותו המצומקת במידת מה, מחזקים דווקא את אמינות הגרסה שנמסרה על-ידו. ניתן היה להתרשם כי הוא מילא חובה זו ובדיון עלה שהוא גם הכין מזכר בנדון למחרת האירוע (שורות 29-30, עמוד 47), קרי: לפני שכבר הוזמן הנאשם ונחקר במח"ש.

(58) רביעית (תגובת הנאשם בשיחה השנייה עם השוטר שנאן): עת נשאל העד המוזכר בעדותו לפני כיצד הגיב הנאשם כשאמר לו שיש "איזה עניין" עם המתלוננת שבכוונתה לפנות למח"ש, הוא השיב: "לא היה משהו חריג, אין תגובה חריגה. אני מכיר את כנג' ואיך הוא מתנהג. ברגע שהוא לחוץ אני מכיר אותו, מה שאני זוכר שהוא היה רגוע" (שורות 1-2, עמוד 43). העד אישר גם שהנאשם לא התעניין במה מדובר (שורות 17-21, עמוד 48). גם כאן, אני סבור שהעד מסר אמרת אמת. תגובתו הראשונית ו"הרגועה" של הנאשם, לטעמי, אינה תגובה ספונטנית וטבעית שהולמת את נסיבות העניין. יש בה לדעתי חיזוק דווקא לחומר הראיות נגדו.

השיחה הייתה בין הנאשם לבין קולגה שלו, שהוא גם חבר ילדות, ויש להניח שהוא גם איש אמון. בכל אופן, מדובר בשיחה שנייה אותו ערב (גם אם שתיהן היו קצרות ביותר) תוך זמן קצר ביניהן ובאותו עניין. הנאשם עצמו העיד לפני, כי

"שוטר רגיל ששומע מח"ש מתחיל לרעוד לו הברכיים, אין מה לעשות" (שורה 30, עמוד 184). יש בסיס סביר להניח כי האדם הסביר עת מודיעים לו שפלוני צפוי להתלונן עליו, אך טבעי שלכל הפחות, יתעניין וישאל במה מדובר. הדברים יפים שבעתיים כאשר האדם הסביר סבור כי לא נפל כל רבב בפועלו.

(59) חמישית (גרסת הנאשם ביחס לשיחות עם השוטר שנאן): הנאשם כזכור, הן בחקירתו במח"ש הן בעדותו לפני, עמד באופן עקבי על כך שאינו זוכר כל שיחה של השוטר שנאן עמו באותו ערב. לא מצאתי ליתן אמון בגרסה זו של ההגנה. לטעמי, תשובה זו בלתי סבירה בנסיבות העניין. הנאשם כמעט זכר כל פרט בגביית העדות של המתלוננת וגם זו של עובד השגרירות. הוא אף זכר בעדותו במח"ש שהמתלוננת עמדה כחצי מטר פנימה בחדר המדידה, שהוא לקח את הטלפון שלה ושם אותו הצידה, שהוא שאל על הגובה ואף זכר מה הגובה שלה (שורה 235). עוד יש לתמוה בהקשר זה, כי הקולגות של הנאשם גילו סקרנות במה מדובר ובמי מדובר (ראו: עדות השוטר סכראן - שורה 25, עמוד 36; וראו גם עדות השוטר שנאן שטרח ועלה לנאשם "על מנת לוודא שאין טעות" (שורה 26, עמוד 40), ורק הנאשם לא גילה עניין בכך !

(60) שישית (אירוע חריג בהמשך הערב): כפי שניתן להבין מהמזכר, הוא לא נכתב אותו ערב הן בשל תלונת עובד השגרירות וכן בשל אירוע חריג שטופל על-ידי הנאשם, וכך נכתב: "...ולאחר מכן יצאתי לטפל באירוע חריג ולא חזרתי לתחנה". ברם, כעולה מעדותו במשפט, דובר באירוע שנקרא אליו המפקד התורן, והוא (הנאשם) לא נדרש לטפל באירוע זה ואף לא הגיע אליו. אותו ערב, המפקד בדרכו לאירוע, הקפיץ את הנאשם ואת חברו "טרמפ" למגוריהם (שורות 1-26, עמוד 194). מכאן, תיאור הנאשם במזכר בדבר טיפולו באירוע חריג אותו ערב - אינו נכון. למען הסר ספק, אינני קובע כי עצם חלוף התקופה מסיום גביית עדות המתלוננת עד שעת כתיבת המזכר ביום למחרת מהווה כשלעצמו עילה לשיבוש. מוכן אני לקבל את גרסת הנאשם שהיו לו עיסוקים נוספים ולכן המזכר נכתב באיחור. הדבר גם יכול לנבוע מעייפות. ואולם, שעה שתוכן המזכר אינו אמת (ראו דיון לעיל), זאת לצד כל הדיון לעיל ביחס לאירועים אותו ערב, עיתוי כתיבת המזכר, בלשון המעטה, אינה תורמת למהימנות תוכנו.

העדר סבירות של מהמתלוננת האפשריות של ההגנה

(61) במסגרת עדותו במח"ש וגם לפני, העלה הנאשם מספר תזות אפשריות שיכולות להסביר את התנהגותה הזדונית-כביכול של המתלוננת ועלילת השווא שהיא יצרה כדי להרע לו. אידרש לעיקריות שבהן כלהלן.

(62) הנאשם גורס, כי ייתכן שהמתלוננת פעלה כפי שפעלה כדי לפגוע בו על רקע מעורבותו של אחיו בפרשייה מורכבת הנחקרת בירושלים. הנאשם טוען, כי אחיו מאוים עקב זאת ואף הותקף ביתו, וכי ייתכן שגם הוא נקלע שלא מרצונו לאירוע זה, ובכל מקרה, מח"ש כשלה בכך שלא חקרה כיוון זה.

לא מצאתי ממש בתזה זו. הנאשם לא הראה כל אינדיקציה, ולו לכאורית, שהוא עצמו מאוים או היה מאוים על הרקע האמור. כמו כן, הוא לא הניח כל קצה של אינדיקציה לכך שיש מניע למתלוננת או לבני משפחתה לפגוע בו. בנוסף -

זה העיקר - ממכלול הגרסה של המתלוננת, על כל שלבי ההתרחשויות וריבוי הפרטים שבה, מתחייבת המסקנה שאין זה סביר כי מדובר בתסריט מתוכנן מראש ושכולל גם את האח והאחיין "בתסריט" זה; אחרת - סביר ביותר להניח שהמתלוננת הייתה מספרת סיפור עלילה, אולי מוגזם ופוגעני יותר מבחינת הנאשם, אך עם הרבה פחות פרטים ושלבים לבל תיתפס בשקרירה.

(63) הנאשם טען גם בדיון לפניי, כי ייתכן שהמתלוננת פעלה כפי שפעלה אולי מתוך פחד מאחיה אשר חיכה למשכורת שלה. לכן, מתוך אכזבתה מהנאשם שלא בדק במצלמות ונוכח הפחד מאחיה, היא שיקרה לאחרון והעלילה על הראשון.

גם בתזה זו לא מצאתי ממש. הנאשם העיד כי תחנת שלם מצויה באזור מורכב בירושלים. האוכלוסייה שם כדבריו היא "בעייתית", "זה תושבי ישראל שיש להם אנטגוניזם ממש גדול נגד המערכת, נגד אנשים שמשרתים שם, הם מנסים כמה שיותר לפגוע בשוטרים שם" (שורות 5-10, עמוד 152). ובכן, למרבה הצער וכידוע, קיימת מציאות מורכבת לעתים בחלק מהשכונות הערביות במזרח העיר ירושלים, במיוחד, בכל הנוגע למערכות היחסים בין חלקים מהתושבים לבין גורמי האכיפה, בראשן המשטרה. במציאות מורכבת זו, לעתים לא רחוקות, חיכוך בין תושב לשוטר, עלול במהרה להתלקח לאירוע אלימות קשה.

במקרה לפנינו, לפי ראיות התביעה, זמן קצר לאחר צאת המתלוננת מהתחנה, היא ובני משפחתה שבו לתחנה ואירעה המולה: המתלוננת הייתה נסערת וכולם היו נסערים; אחד מהם בא לעשות "בלגן"; השוטרים היו צריכים להרגיע (שורה 4, עמוד 22); הבחור הצעיר "התחיל להתעצבן" (שורה 20, עמוד 8); הבחור הציג את עצמו כבעל המתלוננת (שורה 27, עמוד 22); האחין העיד: "לקחו אותנו בחוץ והתחילו לדבר אתנו" (שורות 32-33, עמוד 27); השוטר זנגרי העיד: "שמעתי צעקות בקול רם וגבוה, הגעתי לצוות לשם, זיהיתי אדם צעיר שצועק "אני יעשה, אני רוצה לדעת מי החוקר ואני אשבור..", "הרגעתי את הצעיר המתלהם" (שורות 8-9, עמוד 38); השוטר סכראן העיד שהאחיין צעק וקילל, ניסה להיכנס לתחנה בכוח והשוטרת אף ניסתה לעצור אותו (שורות 17-20, עמוד 36).

בעיניי, לא נראה סביר שהמתלוננת יצרה פרי-דמיונה תוך זמן קצר מאוד, סיפור שהוא שקרי לחלוטין מצד אחד, וכה-רגיש מבחינתה ומבחינת בני משפחתה מצד שני, הכל מתוך פחד מאחיה לעניין המשכורת. ברי לכל בר דעת, כי מהומה כזו שהתחוללה בכניסה לתחנה, הייתה עלולה להתלקח במהרה לאירוע אלימות, ולכל הפחות, להוביל לעיכובים או מעצרים. מטעם זה, גם נשללת ההערכה של הנאשם שאולי נהגה המתלוננת כפי שנהגה מאחר וייתכן שבמהלך עבודתו הוא חקר מי ממקורביו.

(64) בחקירתו במח"ש, לאחר שהוטחו בו הטענות ביחס לנגיעות שביצע בגופה של המתלוננת, בין השאר, תהא הנאשם "אז למה היא לא צעקה למה היא לא הלכה" (שורה 226). בטיעונים שלפניי, הדגישה ההגנה כי לאורך כל החקירה הדלת הייתה פתוחה, ועל כך אין מחלוקת.

גם כאן, לא מצאתי ממש בנדון. המתלוננת העידה כי הייתה מפוחדת והרגישה "לא טוב". היא הגיבה באופן מתון ביותר

והזיזה את ידו של הנאשם במהירות תוך צקצוק עת ניסה לגעת באיבר מינה. בהקשר זה בל נשכח שהמתלוננת והנאשם היו בתוך מרחב שהוא מעין מרחב מוכר היטב לנאשם. אמנם מדובר בתחנת משטרה שהיא מבנה ציבורי על כל המשמעות המשפטית של כך, אך הם שהו בתוך חדר החקירות והוא החוקר, כאשר כפי שניתן היה להבין, זה מרחב סטרילי ונכנסים אליו רק ברשות החוקרים. במילים אחרות, יחסי הכוחות באותו חדר ובאותו מתחם אינם שווים.

זאת ועוד. אולי נפגע עבירה פלילית אחרת (לא עבירת מין) היה מצופה ממנו כי יגיב באופן רציונלי כמו: יצעק, יברח, יגן על עצמו באופן כלשהו. ואולם, בעבירות מין כבר נקבע, כי לא תמיד הקורבן מגיב בצורה רציונלית. בע"א 7426/14 פלונית נ' עו"ד אורי דניאל (14.3.2016), סעיף 9 בחוות דעתו של כבוד השופט י' עמית, כלהלן:

"כפי שהבהרתי בעניין פלוני, בבסיסן של הלכות אלה לא עומד הרצון להעניק "הנחה" לנפגעי עבירות מין ולא הנמכה של הרף הראייתי הנדרש לשם הרשעתם של עברייני מין, אלא הכרה במציאות החיים. מציאות זו מלמדת כי במקרים לא מעטים נפגעי עבירות מין מגיבים בצורה "לא רציונלית" לתקיפה (למשל, קפיאה במקום או השארות בקרבת הפוגע); מתקשים למסור עדות סדורה על האירוע בו הותקפו; או מחליטים לכבוש את עדותם ולא ממהרים להתלונן. בנסיבות מסוימות, יש נפגעי מין שממשיכים להתנהג כרגיל בלי להחזין את הטראומה שעברו. ההכרה בתופעות אלה היא שהובילה ליצירת ההלכות הייחודיות, אשר ניתן לתאר אותן כ"מובלעת ראייתית" (ההדגשה אינה במקור)

(65) לאור האמור, סבורני שאין סבירות תחת מי מהתזות האפשריות של ההגנה שיכולות להסביר את המניע הזדוני-כביכול של המתלוננת.

האם היו מחדלים בחקירה

(66) ההגנה ביקשה להצביע על מספר מחדלים בניהול תיק החקירה, וכנגזר מכך הפגיעה בזכות הנאשם להתגונן. לאחר מתן הדעת לטענות בנדון (בין שהועלו באופן מפורש ובין באופן מרומז או בעקיפין), ולאחר בחינת מכלול הראיות, לא השתכנעתי כי היו מחדלי חקירה משמעותיים שהביאו לעיוות דין ומצדיקים זיכוי.

(67) אי-ביקור חוקרי מח"ש בתחנה: לא מצאתי כאן כל מחדל, וממילא בדיעבד, נראה שמדובר בפעולה חסרת משמעות. תיאור התחנה, בפרט, מתחם החקירות עולה מעדויות הצדדים. הנאשם ידע לצייר בחקירתו במח"ש את החלוקה של החדרים במתחם האמור, והשרטוט שלו צורף להודעתו במח"ש (מוצג ת/2). יותר מזה, ההגנה הגישה כראיה מטעמה שרטוט שערך החוקר ותד (מוצג נ/5) אף מבלי שיבקר בתחנה לצורך תיק זה. מכאן, נראה שמסד נתונים זה היה ברור וביקור לא היה תורם משמעותית.

(68) אי-ביצוע עימות בין המתלוננת לבין נאשם: נכון, הנאשם בחקירתו במח"ש ביקש קיום עימות בינו לבין המתלוננת (שורה 362). החוקר ותד נימק אי-קיום עימות כהחלטה מקצועית של מח"ש לאור "אחידות" גרסת המתלוננת (שורות 1-4, עמוד 67). ובכן, עימות בתיקי עבירות מין הוא פעולת חקירה שגורה, אך אין חובה בדין

לקיימה. במקרה לפנינו, על-יסוד החומר שהונח לפניי, סבורני כי די בראיות שהוצגו, בפרט ביחס לעקבות גרעין גרסת המתלוננת, על מנת לבסס את המסקנה לפיה אי-קיום עימות בנסיבות העניין לא מהווה מחדל חקירתי בר-משמעות.

(69) אי-זימון ק. למח"ש: נושא זה לא הועלה באופן מפורש אלא הוא השתמע מחקירתה הנגדית של החוקרת שמואלי. גם כאן, עדויות המתלוננת ועדות אחיה, זאת לצד עצם ההודעה שגבה הנאשם מהמתלוננת, יש בכל אלה לבסס ראייתית את טענת המתלוננת לפיה כשגילתה שתיקה אינו עמה, התקשרה לאחיה, אשר עם הגעתו הלכה ק. לדרכה. לא מדובר במחדל חקירתי וודאי שלא בנושא משמעותי. עוד אוסיף, כי נושא זה היה יכול להיות רלבנטי, אך מזווית אחרת. אסביר.

(70) המאשימה ביקשה במהלך עדות החוקר ותד להגיש מזכר מוצג ת/9 מיום 15.10.2019, לפיו רושם אחד השוטרים כי באותו יום הגיעה המתלוננת לתחנה והודיעה כי מצאה את התיק שאבד ולכן רצתה לבטל את התלונה. בא-כוח הנאשם התנגד - בצדק - להגשת המסמך הואיל ועורכו אינו עד בהליך. המסמך קובל כראיה לעצם תפיסתו וקיומו. ואולם, גם המתלוננת העידה כי יומיים אחרי הגשת התלונה היא שבה לתחנה כדי להודיע להם שמצאה את התיק בעבודה (שורות 30-33, עמוד 18 ושורות 1-6, עמוד 19). עדות זו לא נסתרה ולא מצאתי לפקפק באמינותה.

(71) כאשר נשאל הנאשם על כך, הכיצד ניתן להסביר את שיתוף הפעולה של המתלוננת עם המשטרה עת הודיעה על מציאת התיק, הוא השיב: "קודם כל נפגעת עבירות מין, יומיים אחר כך חוזרת לבד לתחנה אומרת מצאתי את התיק, אם נלך לפי הדברים שלה יומיים לפני לא קרה לה כלום, אז היא חוזרת רגיל לתחנה. דבר שני, יכול להיות שהיא פחדה, אולי נבדוק מצלמות ונראה שבאמת היא נתנה את התיק למישהו אחר, ואז נעלה על זה שהיא מעלילה, היא רוצה להציג את זה. אז יכול להיות שזאת הסיבה שהיא באה לתחנה כדי לסגור את התלונה הזאת, ... לבדוק לעומק, יכול להיות?" (שורות 27-33, עמוד 166).

(72) אין בידי לקבל את שתי ההשערות שבתשובת הנאשם. ראשית: העובדה שעולה מעדות המתלוננת ולפיה היא שבה לתחנה להודיע על מציאת התיק חרף מה שעברה יומיים לפני כן, מצביעה על האמון שלה במשטרה. בל נשכח גם שמדובר בתחנה שבה הוגשה התלונה, ולא רק. יש בהתנהגותה של המתלוננת לחזק את המסקנה שלא דובר בעלילה, אחרת, סביר שלא הייתה חוזרת לאותו גוף חוקר מחשש שלא "תסתבך" עם שקריה ומקל וחומר משכבר מסרה למשטרה שהמעסיקה הייתה עמה. שנית: גם ההשערה השנייה אין בה ממש ואף מגלמת בתוכה קושי מובנה. אם אכן חששה המתלוננת כי יבדקו במצלמות (שמחוץ לתחנה) ויגלו שנתנה את התיק למאן דהוא וכי הכל עלילה (ולכן חזרה לתחנה כדי לבטל את התלונה), אז לא ברור כיצד זה מתיישב עם גרסת הנאשם עצמו לפיה המתלוננת התעקשה שלא לצאת מהחדר עד שיבדוק את המצלמות.

(73) אי-בדיקת המצלמות בתחנה: לפי אחד מקווי ההגנה המרכזיים, אירע מחדל חקירתי בכך שלא נתפסו מצלמות התחנה באופן מידי דבר שיכל להאיר את עיני ההגנה ובית המשפט לעניין מצבה של המתלוננת עת יצאה מהחדר, והאם היא הייתה נסערת. הן בחקירות הנגדיות, ובא-כוח הנאשם חידד בסיכומיו כי המאשימה

"נכשלה" כאן "פעמיים", שעה שלא נתפסו המצלמות שלפני הכניסה למתחם החקירות ושעה שלא נתפסו מצלמות הכניסה לתחנה (שורות 13-15, עמוד 67 בסיכומים). אשר לתיעוד בתוך חדר החקירות בעת גביית הודעת המתלוננת על-ידי הנאשם, אין מחלוקת וממילא העיד הנאשם כי לא תיעד את גביית ההודעה (שורות 263-264 במוצג ת/2; עדות הנאשם: שורות 4-7, עמוד 161).

(74) בנושא זה דעתי היא, כי אי-בדיקת המצלמות שציין בא-כוח הנאשם מהווה מחדל חקירתי. כעולה מהעדויות, מדובר במצלמות שהיו בכניסה לתחנה ומטבע הדברים היה בהן לתעד את כניסת המתלוננת לתחנה בפעם הראשונה, צאתה ואת כל ההתרחשויות לאחר מכן, וגם במצלמה שנמצאת במסדרון לפני הכניסה למתחם החקירות, אשר יש להניח כי תיעדה את כניסת המתלוננת וצאתה ממתחם החקירות (עמודים 77-79, 143-144, 153-154, 161 וגם 206). תוצרי המצלמות הם נתונים אובייקטיביים, על כל הנובע מכך מבחינה ראייתית ותרומתם לחקירה.

(75) על אף זאת, ובהינתן יתר חומר הראיות שבתיק, לא מצאתי כי מדובר במחדל חקירתי חמור בנסיבות העניין ואשר יכול לסדוק במהימנות החומר הראייתי שכבר קיים. לעניין הבירור העובדתי ביחס למצבה של המתלוננת עת יצאה מחדר החקירות, כעולה מעדות המתלוננת לפניי - שהותירה כאמור רושם אמין - היא אמנם הרגישה מפוחדת עקב התנהגות הנאשם, אך השיח בינה לבינו היה רגוע וללא צעקות. אין כל עדות לכך, וודאי שלא נשמע מפיה, כי היא בכתה או צעקה בצאתה מהחדר או מהתחנה. הראשונים שפגשו אותה, האח והאחיין, העידו שהיא הייתה בעיקר מבולבלת. אעיר בנושא זה, כי תחושות בלבול וקיפאון יכולות לאפיין תגובה של נפגע עבירת מין. רק בהמשך האירועים, כשחזרו לתחנה ואירעה המהומה, המתלוננת הייתה נרגשת, לחוצה, נסערת, עם דמעה קטנה וכו', הכל כפי שעולה מעדויות עדי התביעה, קרוביה והשוטרים.

(76) על כך אוסיף, כי קו ההגנה המוזכר, לוקה גם בקושי לוגי. שכן, לפי גרסת הנאשם, עוד כשהגיעה המתלוננת אליו היא הייתה "נסערת" וחששה לגורל המשכורת ותעודת הזהות שלה עם אובדן התיק (שורות 12-13, עמוד 147). הוא אף ניסה להסביר שהיא הייתה לחוצה גם בגלל אחיה שהמתין למשכורת. אם נאמץ את גרסתו זו, הרי מקל וחומר כי בהמשך מצבה לא הוקל (שלא לומר החמיר) גם לאחר צאתה מהתחנה, שכן תלונתה לא הניבה פרי, וכנטען בגרסתו, בסוף החקירה השיחה ביניהם לא התנהלה על מי מנוחות והוא נאלץ לסלקה מהחדר בצעקות.

(77) בשולי הקשר זה אעיר, כי במהלך עדותו תהה הנאשם כיצד חבריו השוטרים השתמשו בתואר "נסערת" עת תיארו את מצבה הרגשי של המתלוננת אותו ערב; לדבריו: "...לא יודע איך מתארים בן אדם נסער אם הוא צועק, בוכה או מקלל". כאשר נשאל על-ידי בא-כוח המאשימה: "לא יצא לך כחוקר אף פעם לכתוב הערת חוקר", השיב הנאשם: "נסערת לא. אני אומר צועק, בוכה, מקלל", (שורות 17-21, עמוד 175). ואולם, הנאשם עצמו תיאר בפתח חקירתו הראשית כיצד הגיעה המתלוננת לחדרו: "היא הייתה...נסערת" (שורה 12, עמוד 147).

(78) ואם נחזור לגופו של עניין, נושא אי-בדיקת המצלמות הפנימיות (בעיקר זו שלפני הכניסה למתחם החקירות),

לטעמי, היה יכול להיות מחדל אך בפרט עובדתי אחר דווקא, שלא הועלה ולא התחדד כלל בטענות ההגנה, והוא אימות או הפרכת גרסת השוטר שנאן לפיה באותו ערב עלה פעמיים לנאשם במתחם החקירות. עדות עד זה היא אחד הנדבכים עליהם נשענת המאשימה ביחס לעבירת השיבוש, כפי שדנתי בזה לעיל. על אף זאת, חרף אי-ביצוע הבדיקה, לא מצאתי בכך מחדל חמור בנסיבות העניין, מאחר ועדות השוטר שנאן הותירה רושם אמין ולא נסתרה, זאת לעומת גרסת הנאשם, הכל כפי שעמדתי על כך לעיל.

(79) לסיכום פרק זה אציין, כי לפי מושכלות היסוד, שיטתנו המשפטית אינה דורשת ראיות "מקסימליות", במובן זה שהשאלה אשר שואל בית המשפט לפני שהוא מרשיע בדין, האם הראיות שהונחו לפניו מוכיחות את אשמת הנאשם מעל לכל ספק סביר, זאת במובחן מהשאלה אם היו ראיות אחרות ונוספות, שהן טובות יותר, ויכלה המאשימה להביאן [ע"פ 4606/12 ולדימיר זכרוב נ' מדינת ישראל, פסקה 32 (2.7.2014)]. בכל אופן, לא כל מחדל חקירה מצדיק זיכוי. כפי שנקבע בע"פ 9306/20 מארון ברגות נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (29.4.2021), מחדלי חקירה מהם זכאי הנאשם להיבנות "הם בגדר רשימה מוגבלת ומצומצמת של מחדלים חמורים", שעיקרם אי-נקיטת פעולה חקירתית מתבקשת באופן אשר מטיל ספק רציני בראיות שבאות להפיל את הנאשם.

(80) במקרה לפנינו, לא מצאתי כי היו מחדלי חקירה חמורים שיש בהם לסדוק בחומר הראיות הקיים בתיק ואשר מבסס את אשמת הנאשם בשני האישומים המיוחסים לו מעל לכל ספק סביר.

לפני סיום - תהיות שעולות מחומר הראיות

(81) בדיקה הגובה והרישום בכתב יד: כזכור, הנאשם מכחיש מכל וכל כי מדד את גובה המתלוננת בחדר המדידה. בחקירתו במח"ש הוא מסר: "שאלתי אותה ורשמתי ידנית על ההודעה גם רשמתי לאיש הזי"ט ביומן חקירות את התיאור שלה כולל גובה" (שורה 237 במוצג ת/2). ובכן, במוצג נ/6, שהוא יומן החקירה של התיק, רשם הנאשם בין היתר, כי גובה המתלוננת הוא 1.45 מ'. בהנחה שהנאשם כן מצא לנכון להוסיף אינפורמציה בכתב ידו על-גבי ההודעה (אולי מאחר וכבר סגר את גביית התלונה או מכל טעם סביר אחר), אזי מדוע לא הוסיף בכתב ידו גם את התנהלות המתלוננת בסוף החקירה, על-גבי ההודעה.

זאת ועוד. כפי שניתן להתרשם מעדות הנאשם במח"ש, הוא לא סמך על תיאור המתלוננת את פרטי הלבוש שלה ולכן ביקש ממנה לעמוד כדי לראות את המכנס (שורה 181, מוצג ת/2). אם כן, תמוה ביותר מדוע לעניין הגובה דווקא (שהוא נתון שניתן לאמת אותו רק באמצעות מדידה ולא בהסתכלות ויזואלית), הוא בחר לסמוך על תשובתה ללא מדידה. הפירושים אצל הנאשם.

(82) זמן גביית עדות המתלוננת: אין מחלוקת שגביית הודעת המתלוננת נמשכה רבע שעה (מוצג נ/1). המאשימה הניחה לפניי גם את ההודעה העוקבת של עובד השגרירות (במסגרת מוצג ת/7). מבלי להידרש כאן למשמעות הזמן שבין מועדי התלונות (נושא שנדון לעיל), נראה כי סוגיית המועדים מעוררת תהייה אך מזווית אחרת.

מלבד העובדה ששתי התלונות נגבו על-ידי אותו חוקר באותו ערב, אלא שלשתיהן יש שני קווים משותפים נוספים. הראשון - שתיהן כמעט באותו אורך/היקף של שאלות ותשובות (30 שורות הודעה ראשונה ו-29 שורות הודעה שנייה). השני - מתברר כי שתיהן נוהלו שלא בשפה העברית. המתלוננת דוברת ערבית. כך גם עובד השגרירות שלא ידע עברית אלא שפת ארצו ובקושי דיבר אנגלית "קלוקלת" (שורה 24, עמוד 89; שורה 5, עמוד 94; שורות 12-14, עמוד 193). הנאשם תיאר זאת בחקירתו במח"ש: "אמרתי שהוא דיבר מילה עברית מילה אנגלית מדבר טיפה טיפה עברית וקצת אנגלית" (שורות 89-90 במוצג ת/2).

משמע, בגביית שתי התלונות נאלץ הנאשם לתרגם את שאלותיו ואת תשובות הנשאלים לשם הקלדת ההודעות. חרף הדמיון בהיקף ובאילוץ התרגום, גביית עדות המתלונן נמשכה 7 דקות בלבד (משעה 21:02 עד שעה 21:09) בעוד גביית עדות המתלוננת נמשכה 15 דקות. מעדות הנאשם ניתן היה להבין כי הטמעת שעת ההתחלה ושעת הסיום של העדות נעשה על-ידי המערכת ולא הוא הזין אותן (שורה 3, עמוד 188). הפרש זמנים זה (כמעט כפל זמן) - תמוה. הוא יכול להיות מוסבר בהתרחשויות במהלך גביית הודעת המתלוננת שהאריכו את זמן העדות ולא היה להן זכר בהודעה שלה.

(83) הצורך במזכר מיום 14.10.2019 (מוצג ת/6): נתרומם מעט מהדיון בדבר עיתוי המזכר ואמיתות תוכנו, לדידי עולה שאלה מכיוון אחר. מה היה הצורך במזכר זה. בא-כוח הנאשם התייחס לשאלה זו בסיכומיו (עמודים 75-76), לפיו צריך "לתעד הכל" וכי מדובר בהתרחשות חשובה שכל שוטר היה מתעד. יש טעם רב בתשובת הסניגור המלומד. ברם, מהעדויות עולה כי צעקות בתחנה, זה אינו אירוע חריג. השוטר באדר העיד: "תחנת שלם לצערי הרבה בעיות ובגלל זה, צעקות אצלנו זה דבר שבשגרה, לכן אנחנו לא מייחסים לזה שום משמעות" (שורות 17-19, עמוד 212). גם בהנחה שהמתלוננת לא נענתה לבקשת הנאשם לצאת והיא יצאה רק לאחר שצעק עליה, האם זה אירוע חריג שמחייב עריכת מזכר. מותר זאת בגדר תהייה. ואולם, לדידי, היא מתחדדת על רקע שני המוצגים שהגישה ההגנה נ/6 ו-7/נ שמהם ניתן ללמוד כי התיק נסגר ביום 14.10.2019, בשעה 00:00 כשעילת הסגירה "אין עבירה פלילית". לפי פלט מחשב שנוגע למזכר מושא האישום [עמוד ראשון במוצג ת/6], מופיע סטטוס תיק: "בתהליך סגירה". מוצגים אלה מצביעים על כך כי עת כתב הנאשם את מזכרו ביום 14.10.2019 בשעה 16:10, תיק החקירה, לכל הפחות, היה בתהליך סגירה. יש להניח כי גם הנאשם ראה זאת, או למצער, יכול היה לראות זאת בתיק מולו. מדוע אם כן היה צורך במזכר כזה בתיק שהוא לקראת סגירה.

(84) מובהר למען הסר ספק, כי אין בתהיות הללו כשלעצמן כדי לבסס את האשמה. לטעמי, די בניתוח הראיות והנימוקים לעיל. ואולם, מאחר ותהיות אלו עולות מחומר הראיות בתיק, לדידי יש בהן לחזק את המסקנה אליה הגעתי לעיל.

סיכום

(85) לאור האמור, קובע בזאת כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום ומרשיע אותו בביצוע עבירות מעשה מגונה, עבירה לפי סעיף 348(ג) בחוק העונשין, ושיבוש מהלכי משפט, עבירה לפי סעיף 244 בחוק המוזכר.

(86) ההליך התנהל בדלתיים סגורות. נוכח הסוגיות המשפטיות שבו, בית המשפט שוקל לפרסם את הכרעת הדין ללא פרטים מזהים. ככל שמי מהצדדים מתנגד לכך, יכול להגיש את נימוקי התנגדותו תוך 10 ימים מיום מתן הכרעת הדין. מובהר, כי העדר התייחסות יראה כהעדר התנגדות.

הערה: הכרעת הדין ניתנה ונמסרה לצדדים ביום 30.9.2021. הכרעת הדין מותרת בפרסום.

ניתנה היום, כ' כסלו תשפ"ב, 24 נובמבר 2021, במעמד הצדדים